

ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ

ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ

Αφιέρωμα στην Προσευχή

Ἡ προσευχή δὲν εἶναι ψυχρὸ καθήκον. Δὲν εἶναι τύπος, οὔτε μηχανικὴ ἀπαγγελία λέξεων, ποὺ δὲν ἀγγίζουσι τὴν ψυχὴ καὶ δὲν μεταμορφώνουσι τὴν ζωὴ μας. Εἶναι ἀναγκαιότης τῆς ψυχῆς.

Χωρὶς ἀέρα δὲν ὑπάρχει ζωὴ. Καὶ χωρὶς προσευχῆ δὲν ὑπάρχει πνευματικὴ ζωὴ. Ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ δυναμικὴ στάσις τῆς ψυχῆς, ποὺ ὑψώνεται στοὺς φωτεινοὺς κόσμους τοῦ ἀπείρου Θεοῦ. Εἶναι ἡ φιλικὴ συνομιλία τοῦ πλάσματος μὲ τὸν Πλάστη.

Ἀλλὰ ἡ «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» προσευχὴ ἔχει τὶς προϋποθέσεις της. Διαφορετικὰ πέφτει στὸ κενό, μένει ἀνενεργή, γίνεται τύπος καὶ χάνεται τὸ νόημά της.

Τῆ σημαντικότερη προϋπόθεσις γιὰ μίαν γνήσια προσευχὴν, μᾶς τὴν παρουσιάζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «τὸ τί προσευξώμεθα καθ' ὃ δεῖ οὐκ οἶδαμεν, ἀλλ' αὐτὸ τὸ Πνεῦμα ὑπερτυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις» (Ρωμ. η' 26). (δηλ. «ἐμεῖς δὲν ξέρουμε οὔτε τί, οὔτε πῶς νὰ προσευχηθοῦμε. Τὸ Πνεῦμα ὅμως μοῖς ἐπιτελεῖ τὸ ἴδιον στὸ Θεὸ γιὰ μᾶς μὲ στεναγμοὺς ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἐκφραστοῦν μὲ λέξεις»).

Ἔτσι ἔζησαν τὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τὸν οὐράνιον Πατέρα οἱ πνευματοφόροι καὶ πνευματοκίνητοι ἅγιοι καὶ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἱεροὶ ὑμνογράφοι, ἅγιοι Πατέρες καὶ σοφοὶ Διδάσκαλοι κατέθεσαν τὸν πλοῦτον τῆς ἐξαγιασμένης καρδιᾶς τους, γιὰ νὰ ἔχουμε ἐμεῖς σήμερον ὅλον αὐτὸν τὸν ἀνεκτίμητον θησαυρόν.

Τὸ καμίνι τῶν θλίψεων

Τὸ καμίνι τῶν θλίψεων, μετάβαλέ το εἰς δρόσον
Κύριε, ἀξίωσέ μας νὰ μὴν πτοούμεθα ἀπὸ τὰ πυρὰ
τῶν δυσκολιῶν μας, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογός,
ἅς στεκώμαστε καὶ ἐμεῖς ὅπως οἱ τρεῖς παῖδες
ψάλλοντες, «Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΟΤΑΝ ΑΝΑΒΟΥΜΕ ΤΟ ΚΑΝΔΗΛΗ ἢ ΕΝΑ ΚΕΡΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

Οὕτω λαμπράτω τὸ φῶς ἡμῶν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ἡμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσιν τὸν Πατέρα ἡμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΟΤΑΝ ΘΥΜΙΑΤΙΖΟΥΜΕ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Κατευθυνθήτω ἡ προσευχὴ μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου· ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου θυσία ἐσπερινή, εἰσάκουσόν με, Κύριε.

Θυμίαμά σοι προσφέρομεν, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰς ὁσμὴν εὐωδίας πνευματικῆς· ὁ προσδεξάμενος εἰς τὸ ὑπερουράνιον σου Θυσιαστήριον, ἀντικατάπεμψον ἡμῖν τὴν χάριν τοῦ Παναγίου σου Πνεύματος.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΟΤΑΝ ΠΙΝΟΥΜΕ ΑΓΙΑΣΜΟΝ

Κύριε, ποιήσον αὐτὸ καὶ δι' ἐμὲ «Ἀφθαρσίας πηγὴν, ἀγιασμοῦ δῶρον, ἀμαρτημάτων λυτήριον, νοσημάτων ἀλεξιτήριον, δαίμοσιν ὀλέθριον, ταῖς ἐναντίαις δυνάμεσιν ἀπρόσιτον, ἀγγελικῆς ἰσχύος πεπληρωμένον».

Πῶς κάνουμε προσευχή

Λιβανίζουμε λέγοντας τὴν εὐχή: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησον ἡμᾶς».

Μπροστὰ στὰ εἰκονίσματα μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι διαβάζουμε μὲ ὅσο πιὸ χαμηλὴ καὶ συντετριμμένη φωνὴ τὰ παρακάτω:

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (τρὶς)

Πάτερ ἡμῶν...

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου... (Ψαλμός 142).

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ... (Ψαλμός 50).

(μπορεῖς κάθε φορὰ νὰ διαβάζεις δύο διαφορετικοὺς ψαλμούς)

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὑπεραγία Θεοτόκε πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

- Ἅγιο Ἰωάννη Προφήτα καὶ Ἅγιοι Απόστολοι πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

- Ἅγιοι Ἱεράρχες πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

- Ἅγιοι Μάρτυρες πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

- Ἅγιοι Πάντες πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

Μνήσθητι Κύριε ὑπὲρ ὑγείας & φωτίσεως τῶν δούλων Σου
(ἀναφέρεις ὅσα ὀνόματα ζωντανῶν ἐπιθυμεῖς καὶ ἔχεις ὑπ' ὄψιν σου).

Μνήσθητι Κύριε ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν δούλων Σου
(ἀναφέρεις ὅσα ὀνόματα κεκοιμημένων ἐπιθυμεῖς καὶ ἔχεις ὑπ' ὄψιν σου).

- Μνήσθητι Κύριε καὶ ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ.

Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησον ἡμᾶς.

Μέγας Βασίλειος

Μέγας Βασίλειος - Σ' εὐχαριστῶ καὶ σὲ δοξολογῶ Θεέ μου

Θεέ μου και Κύριε του κόσμου, Σὺ ὁ ἀγαθότατος πατέρας τῶν ἀνθρώπων, Σὺ πού εἶσαι ἀναρχος και αἰώνιος και ἀναλλοίωτος και ἀμετάβλητος, Σὺ πού ἡ οὐσία σου και τὸ μέγεθός σου και ἡ ἀγαθότητά σου ἡ ἄπειρη, δὲν χωρεῖ στὸν μικρὸ και περιορισμένο νοῦ μας, Σὺ πού εἶσαι ἡ πλουσιώτατη πηγὴ και ἡ ἀπερίγραπτη ἄβυσσος τῆς δύνამης και τῆς σοφίας, σ' εὐχαριστῶ και σὲ δοξάζω πού εἶδες μὲ συμπάθεια και ἀγάπη κι ἐμένα τὸ μικρὸ και ἀδύνατο και ἀμαρτωλό. Σ' εὐχαριστῶ πού μὲ λύτρωσες ἀπὸ σκέψεις και πράξεις κακές, μοχθηρὲς και μάταιες και μὲ ἔσωσες ἀπὸ τὶς πολλὲς και διάφορες παγίδες τοῦ διαβόλου, πού εἶναι ὁ ἄρχοντας τοῦ σκότους και τῆς πλάνης. Σ' εὐχαριστῶ, Κύριε, και σὲ δοξολογῶ γιατί ἔδειξες μὲ θαυμαστὸ τρόπο τὴν ἀγάπη σου σὲ μένα και ἔγινες ὁ φιλανθρωπότατος τροφοδότης μου σὲ ὄλες τὶς περιπτώσεις, και κυβερνήτης, και φύλακας, και προστάτης, και καταφύγιο, και σωτήρας, και κηδεμόνας τῆς ψυχῆς και τοῦ σώματός μου. Σ' εὐχαριστῶ, πού, παρ' ὅλη τὴν ἀπροσεξία και τὴν ἀμέλειά μου, μὲ ἀρπάζεις και μὲ γλιτώνεις ἀπὸ τὸ κακό, ὅπως ἡ μητέρα τὸ μικρὸ της παιδί. Σ' εὐχαριστῶ και σὲ δοξολογῶ πού βάζεις μέσα μου θέληση μετανοίας γιὰ τὶς ἀμαρτίες μου και μοῦ χαρίζεις μύριες εὐκαιρίες γιὰ νὰ ἐπιστρέφω σὲ Σένα. Σ' εὐχαριστῶ και σὲ δοξολογῶ πού μὲ δυναμώνεις στὶς ὥρες τῆς ἀδυναμίας και δὲν μ' ἀφήνεις νὰ πέσω, ἀλλὰ ἀπλώνεις τὸ παντοδύναμο χέρι Σου και μὲ σηκώνεις και μὲ φέρνεις κοντά Σου. Τί νὰ ἀνταποδώσω, Πανάγαθε Θεέ μου, γιὰ ὄλες τὶς εὐεργεσίες πού μοῦ ἔκανες και ἐξακολουθεῖς νὰ μοῦ κάνεις; Ποιὲς εὐχαριστίες νὰ σοῦ πῶ; Γι' αὐτὸ σὰν τὸ γλυκόλαλο ἀηδόνι θὰ σὲ ὑμῶν και θὰ σὲ δοξολογῶ. Και ὄλες τὶς ἡμέρες τῆς ζωῆς μου θὰ εὐλογῶ τὸ Ἅγιο Ὄνομά Σου, Δημιουργὲ και Εὐεργέτη και Προστάτη μου ἀγρυπνε, μολοντί δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ μιλῶ μαζί Σου στὶς προσευχές. Ἡ δική σου ὅμως ἀγάπη γιὰ μένα και ἡ μακροθυμία Σου, μοῦ δίνει τὸ θάρρος νὰ σοῦ μιλῶ, νὰ σ' εὐχαριστῶ και νὰ σὲ δοξολογῶ. Και θὰ τὸ κάνω πάντοτε, γιατί μοῦ κάνει πολὺ καλό.

Μέγας Βασίλειος - Εὐχή β' τῆς Μεταλήψεως

Ξέρω, Κύριε, πῶς κοινωνῶ τὸ ἄχραντο Σῶμα Σου και τὸ τίμιο Αἷμα Σου χωρὶς νὰ εἶμαι ἄξιος. Αναγνωρίζω πῶς μὲ τρόπο ἔνοχο και ἀμαρτωλό τρώγω και πίνω, χωρὶς νὰ συνειδητοποιῶ ὅτι αὐτὰ πού κοινωνῶ εἶναι τὸ Σῶμα και τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ και Θεοῦ μου. Ὅμως μὲ ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη Σου πλησιάζω σὲ Σένα, πού εἶπες: ὅποιος τρώγει τὴν σάρκα μου και πίνει τὸ αἷμα μου μένει μέσα μου και ἐγὼ μαζί του. Λυπήσου με, λοιπόν, Κύριε, και μὴ μὲ τιμωρήσεις παραδειγματικά, τὸν ἀμαρτωλό, ἀλλὰ δεῖξε και σὲ μένα τὴν ἀγάπη Σου. Και ἄς συντελέσουν τοῦτα τὰ Ἅγια στὴ θεραπεία και στὸν καθαρισμὸ και τὸν φωτισμὸ και τὴν προφύλαξη και τὴ σωτηρία και τὸν ἀγιασμὸ τῆς ψυχῆς και τοῦ σώματός μου. Γιὰ νὰ ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ μένα κάθε πονηρὴ σκέψη και πράξη και διαβολικὴ ἐνέργεια πού ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν σκέψη μου και πραγματοποιεῖται ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ σώματός μου. Γιὰ νὰ ἔχω θάρρος νὰ Σε ὁμολογῶ και θερμὰ νὰ Σε ἀγαπῶ. Γιὰ νὰ τηρῶ τὶς ἐντολές Σου. Γιὰ νὰ φωτιστῶ ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Γιὰ νὰ ἔχω ἐφόδιο γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ και νὰ κάνω καλὸδεχτὴ ἀπολογία στὸ φοβερὸ και οὐράνιο δικαστήριό Σου, Κύριε, ἄς μὴν ἀμαρτήσω κοινωνώντας ἀνάξια και ἄς μὴν κατακριθῶ.

Μέγας Βασίλειος - Ἐπίκλησις τοῦ Θεοῦ

Θεέ μου και Κύριε του κόσμου, Σὺ ὁ ἀγαθότατος πατέρας τῶν ἀνθρώπων, Σὺ πού εἶσαι ἀναρχος και αἰώνιος και ἀναλλοίωτος και ἀμετάβλητος, Σὺ πού ἡ οὐσία σου και τὸ μέγεθός σου και ἡ ἀγαθότητά σου ἡ ἄπειρη, δὲν χωρεῖ στὸν μικρὸ και περιορισμένο νοῦ μας, Σὺ πού εἶσαι ἡ πλουσιώτατη πηγὴ και ἡ ἀπερίγραπτη ἄβυσσος τῆς δύνამης και τῆς σοφίας, σ' εὐχαριστῶ και σὲ δοξάζω πού εἶδες μὲ συμπάθεια και ἀγάπη κι ἐμένα τὸ μικρὸ και ἀδύνατο και ἀμαρτωλό.

Σ' εὐχαριστῶ πού μὲ λύτρωσες ἀπὸ σκέψεις και πράξεις κακές, μοχθηρὲς και μάταιες και μὲ ἔσωσες ἀπὸ τὶς πολλὲς και διάφορες παγίδες τοῦ διαβόλου, πού εἶναι ὁ ἄρχοντας τοῦ σκότους και τῆς πλάνης. Σ' εὐχαριστῶ, Κύριε, και σὲ δοξολογῶ γιατί ἔδειξες μὲ θαυμαστὸ τρόπο τὴν ἀγάπη σου σὲ μένα και ἔγινες ὁ φιλανθρωπότατος τροφοδότης μου σὲ ὄλες τὶς περιπτώσεις, και κυβερνήτης, και φύλακας, και προστάτης, και καταφύγιο, και σωτήρας, και κηδεμόνας τῆς ψυχῆς και τοῦ σώματός μου. Σ' εὐχαριστῶ, πού, παρ' ὅλη τὴν ἀπροσεξία και τὴν ἀμέλειά μου, μὲ ἀρπάζεις και μὲ γλιτώνεις ἀπὸ τὸ κακό, ὅπως ἡ μητέρα τὸ μικρὸ της παιδί. Σ' εὐχαριστῶ και σὲ δοξολογῶ πού βάζεις μέσα μου θέληση μετανοίας γιὰ τὶς ἀμαρτίες μου και μοῦ χαρίζεις μύριες εὐκαιρίες γιὰ νὰ ἐπιστρέφω σὲ Σένα. Σ' εὐχαριστῶ και σὲ δοξολογῶ πού μὲ δυναμώνεις στὶς ὥρες τῆς ἀδυναμίας και δὲν μ' ἀφήνεις νὰ πέσω, ἀλλὰ ἀπλώνεις τὸ παντοδύναμο χέρι Σου και μὲ σηκώνεις και μὲ φέρνεις κοντά Σου. Τί νὰ ἀνταποδώσω, Πανάγαθε Θεέ μου, γιὰ ὄλες τὶς εὐεργεσίες πού μοῦ ἔκανες και ἐξακολουθεῖς νὰ μοῦ κάνεις; Ποιὲς εὐχαριστίες νὰ σοῦ πῶ; Γι' αὐτὸ σὰν τὸ

γλυκόλαλο ἀηδόνι θὰ σὲ ὑμνῶ καὶ θὰ σὲ δοξολογῶ.

Καὶ ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς ζωῆς μου θὰ εὐλογῶ τὸ Ἅγιο Ὄνομά Σου, Δημιουργέ καὶ Εὐεργέτη καὶ Προστάτη μου ἀγρυπνε, μολονότι δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ μιλῶ μαζί Σου στὶς προσευχές. Ἡ δική σου ὁμως ἀγάπη γιὰ μένα καὶ ἡ μακροθυμία Σου, μοῦ δίνει τὸ θάρρος νὰ σοῦ μιλῶ, νὰ σ' εὐχαριστῶ καὶ νὰ σὲ δοξολογῶ. Καὶ θὰ τὸ κάνω πάντοτε, διότι μοῦ κάνει πολὺ καλὸ.

Ὅσιος Παῖσιος ὁ Μέγας

Ὅσιος Παῖσιος ὁ Μέγας - Στήριξέ με, Κύριε...

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Θεέ μου, δῶσ' μου τὴ σημερινὴ μέρα ἀγαθὴ, ἀναμαρτήτη καὶ καθαρὴ. Κύριε, μὴ μ' ἐγκαταλείπης. Μὴ φεύγεις μακριά μου. Ἄπλωσε τὸ χέρι Σου καὶ βοήθησέ με. Κύριε, στήριξέ με καὶ φύτεψε στὴν καρδιά μου τὴν ἀγάπη καὶ τὸ μεγάλο σεβασμὸ γιὰ Σένα. Κύριε, δίδαξέ με νὰ ζῶ κατὰ τὸ Ἅγιο θέλημα Σου. Κἄμε, Κύριε, νὰ συναισθάνομαι τὶς ἁμαρτίες μου καὶ νὰ λυπᾶμαι γι' αὐτές. Ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ κάθε ψυχικὸ καὶ σωματικὸ πειρασμὸ. Διῶξε ἀπ' τὸ νοῦ μου κάθε βρώμικο, αἰσχρὸ καὶ ἀνυπότακτο λογισμὸ. Κύριε, βοήθησέ με νὰ βγάλω ἀπὸ μέσα μου τὴν ἀμέλεια, τὴν λύπη, τὴν λησμοσύνη, τὴν ἀναισθησία, τὴν πόρωση. Κύριε, πὺ εἶσαι σπλαγχνικὸς, ἐλέησέ με καὶ συγχώρησε ὅλες τὶς ἀνομίες μου. Καὶ κἄμε νὰ ζῶ μὲ ἡσυχία, μὲ μετάνοια, μὲ ἐξομολόγησι καὶ μὲ πιστὴ καθαρὴ. Ἀμήν.

Ὅσιος Ἐφραὶμ ὁ Σῦρος

Ὅσιος Ἐφραὶμ ὁ Σῦρος - Προσευχὴ πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν

Ὁ ἀναμάρτητος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, πὺ ἐκούσια ὑπέμεινες τὸν σταυρικὸ θάνατο γιὰ τὴ σωτηρία μας, γιὰ νὰ σώσεις τὸ γένος μας, πὺ εἶχε φυλακισθεῖ στὰ κατώτατά της γῆς, Σὺ πὺ μὲ τὸ θάνατό Σου ἐπήγασες ζωὴ στὸν κόσμο, καὶ νέκρωσες τὸν θάνατο καὶ σὰν σκηνὴ ξέσκισες καὶ κατέστρεψες τὸ δεσμωτήριό τοῦ Ἄδη, ἡ βροχὴ τῆς ἀφθαρσίας, ὁ ἀτίμητος μαργαρίτης τῆς θείας ἀστραπῆς, τὸ ζωηφόρο σταφύλι πὺ ἀποστάζει τὸ γλυκασμὸ τῆς παγκόσμιας σωτηρίας, τὸ ἀληθινὸ καὶ ἀνέσπερο φῶς, ὁ Λόγος, ἡ σοφία καὶ ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ Πατέρα, ἡ λάμψη τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ, ἀκατάληπτε καὶ ἀνεξερεύνητε Χριστέ, ὁ μόνος εὐσπλαχνὸς καὶ συμπαθὴς, δεῖξε καὶ σὲ μένα τὸν ἁμαρτωλὸ τὴν πολλὴ Σου ἀγαθότητα, καὶ ἀκούοντας τὶς παρακλήσεις μου, δώρησέ μου ὅλα ὅσα σου ζητῶ. Μὴ μὲ ἀποδοκιμάσεις τὸν ἀδιόρθωτο. Μὴ μὲ ἀπορρίψεις τὸν ράθυμο καὶ ἀνυπόμονο. Μὴν πείς σὲ μένα τὸν ἄθλιο στὴ Δευτέρα Παρουσία Σου: «Τί ὑπέμεινες γιὰ μένα;» γιὰτὶ δὲν ὑπέφερα ποτὲ ἔστω καὶ λίγο... Λυπήσου, Κύριε, λυπήσου, εὐσπλαγχνε, λυπήσου, φιλάνθρωπε, λυπήσου, μόνε ἀγαθὴ, καὶ μὴ μὲ κρίνεις ἀνάξιο τῆς ἀγάπης Σου. Μὴ μὲ ἐλέγξεις ὀργισμένος καὶ μὴ θυμηθεῖς τὶς παλιές καὶ τὶς πρόσφατες ἀνομίες μου. Σὲ Σένα τὸν Κύριο καὶ Θεὸ εἶναι ἡ δικαιοσύνη καὶ σὲ μένα ἡ ντροπὴ... Σπλαγχνίσου με καὶ ἐλέησέ με μόνο γιὰ τὴν ἀγαθότητά Σου. Στήριξε τὴν ψυχὴ μου Σὺ πὺ ἀνορθώνεις τοὺς πεσμένους. Δές, οἱ ἁμαρτίες μου εἶναι μεγάλες καὶ πολλές, καὶ ἡ προσευχή μου εἶναι ἀδύνατη, καὶ ἡ σκληρότητα τῆς καρδιάς μου ξήρανε τὰ δάκρυα τῆς μετάνοιας... Βοήθησέ με, Κύριε, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ σώσέ με τὸν ἀσεβῆ χάρη στὴν εὐσπλαχνία Σου. Μὲ τὶς πρεσβείες τῆς Κυρίας Θεοτόκου καὶ ὅλων τῶν Ἁγίων... Ἀμήν.

Ὅσιος Ἐφραὶμ ὁ Σῦρος - Προσευχὴ πρὸ τοῦ ὕπνου

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς μας, σὺ πὺ ἀνέδειξες τὴν ἀγίαν σου Μητέρα τιμιωτέρα ὅλων τῶν ἀγγελικῶν δυνάμεων, Σὺ Πανάγαθε, μὲ τὶς πρεσβείες της καὶ ὅλων σου τῶν ἁγίων, συγχώρησέ μου τὸν ἀνάξιο δούλο σου σ' ὅτι ἁμάρτησα σήμερα σὰν ἄνθρωπος, τὰ θεληματικὰ καὶ τὰ ἀθέλητα σφάλματά μου, αὐτὰ πὺ ἤξερα πὺ εἶναι ἁμαρτία κι αὐτὰ πὺ δὲν ἤξερα, αὐτὰ πὺ ἔκανα ἀπὸ συναρπαγὴ καὶ ἀπροσεξία καὶ ἀμέλεια, εἴτε ὀρκίστηκα στὸ ἅγιο Ὄνομά σου, εἴτε δὲ τήρησα τὸν ὄρο μου, εἴτε βλασφήμησα μέσα μου, ἢ

ἔκλεψα, ἢ εἶπα ψέματα, ἢ κάτι μου ζήτησε ἕνας φίλος μου καὶ ἐγὼ δὲν τὸν πρόσεξα, ἢ ἔθλιψα καὶ πίκρανα κάποιον ἀδελφό, ἢ ὅταν στεκόμουν νὰ προσευχηθῶ καὶ νὰ ψάλλω ὁ νοῦς μου γύριζε σὲ πονηρὰ καὶ βιωτικά, ἢ παρὰ τὸ πρέπον ἀπόλαυσα, ἢ μίλησα ἀπρόσεκτα, ἢ γέλασα χωρὶς φρόνηση, ἢ κενοδόξησα, ἢ περηφανεύτηκα, ἢ εἶδα μάταιη ὁμορφιὰ καὶ τράβηξε τὸ νοῦ μου, ἢ ἐφλυάρησα, ἢ περιεργάστηκα μὲ διάθεση κατακρίσεως τὸ ἐλάττωμα τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ τὸν κατέκρινα, παραβλέποντας τὰ δικά μου ἀναρίθμητα σφάλματα, εἴτε ἀμέλησα τὴν προσευχή μου, εἴτε ἄλλο πονηρὸ σκέφθηκα. Ὅλα αὐτὰ καὶ ἄλλα ποὺ ἔκανα καὶ δὲν θυμᾶμαι συγχώρησέ τα, Χριστέ μου, καὶ ἐλέησέ με, γιατί εἶσαι ἀγαθὸς καὶ φιλόστοργος, ὥστε νὰ κοιμηθῶ εἰρηνικὰ καὶ νὰ σὲ δοξάζω, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ μου, μαζί μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ πανάγιον καὶ ἀγαθὸ καὶ ζωοποιὸ σου Πνεῦμα καὶ τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὁσῖος Ἰσαὰκ ὁ Σῦρος

Ὁσῖος Ἰσαὰκ ὁ Σῦρος - Προσευχή τῶν δακρῶν

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅστις ἔκλαυσας ἐπὶ Λαζάρω, καὶ ἔχυσας δάκρυα λύπης καὶ συμπαθείας ἐπάνω εἰς αὐτόν, δέξαι τὰ τῆς πικρίας μου δάκρυα· ἰάτρευσον διὰ τῶν ἁγίων σου παθημάτων τὰ πάθη μου· θεράπευσον διὰ τῶν πληγῶν σου τὰς ψυχικάς μου πληγὰς· διὰ τοῦ τιμίου σου αἵματος καθάρισόν μου τὸ αἷμα, καὶ ἔνωσον τὴν εὐωδίαν τοῦ ζωοποιοῦ σου σώματος τῷ σώματί μου· ἢ χολή, τὴν ὁποίαν παρὰ τῶν ἐχθρῶν ἐποτίσθης, ἃς γλυκάνῃ τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τὴν πικρίαν, τὴν ὁποίαν ὁ ἀντίδικός μου διάβολος μ' ἐπότισε· τὸ πανάγιόν σου σῶμα, τὸ ὁποῖον ἐτανύσθης ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ἃς ἀναπτέρωσῃ πρὸς σὲ τὸν νοῦν μου, ὅστις ἐσύρθη κάτω ὑπὸ τῶν δαιμόνων· ἢ παναγία σου κεφαλή, τὴν ὁποίαν ἐκλίνας ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ἃς ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν μου, τὴν πειυβρισθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων δαιμόνων· αἱ πανάγιαί σου χεῖρες, αἱ καθηλωθεῖσαι ὑπὸ τῶν παρανόμων ἐν τῷ σταυρῷ, ἃς μὲ ἀναβιβάσωσι πρὸς σὲ ἐκ τοῦ χάσματος τῆς ἀπωλείας, καθὼς ὑπεσχέθη τὸ πανάγιον σου στόμα· τὸ πρόσωπόν σου, τὸ δεξιόμενον ραπίσματα καὶ ἐμπτύσματα ὑπὸ τῶν καταράτων Ἰουδαίων, ἃς μοῦ λαμπρύνῃ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐμολύνθη ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας· ἢ ψυχὴ σου, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ὑπάρχον, παρέδωκας εἰς τὸν πατέρα σου, ἃς μὲ ὁδηγήσῃ πρὸς σὲ διὰ τῆς χάριτός σου.

Δὲν ἔχω καρδίαν θλιβομένην πρὸς ἀναζήτησίν σου, δὲν ἔχω μετάνοιαν, δὲν ἔχω κατάνυξη, οὐδὲ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἐπαναφέρουσι τὰ τέκνα εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν πατρίδα. Δὲν ἔχω, δέσποτα, δάκρυον παρακλητικόν· ἐσκοτίσθη ὁ νοῦς μου ἀπὸ τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου, καὶ δὲν δύναται ν' ἀτενίσῃ πρὸς σὲ μετὰ πόνου· ἐψυχράνθη ἡ καρδία μου ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν πειρασμῶν, καὶ δὲν δύναται νὰ θερμανθῇ διὰ τῶν δακρῶν τῆς πρὸς

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Σὺ ποὺ ἔκλαυψες γιὰ τὸ φίλο Σου Λάζαρο καὶ τὰ μάτια Σου ἔσταξαν δάκρυα λύπης καὶ συμπαθείας, δέξου τὰ δάκρυα τῆς πικρίας μου. Μὲ τὰ πάθη Σου θεράπευσε τὰ πάθη μου. Μὲ τὰ τραύματά Σου γιάτρεψε τὰ τραύματά μου. Μὲ τὸ Ἅγιον αἷμα Σου ἄγνισε τὸ αἷμα μου καὶ ἡ εὐωδία τοῦ ζωοποιοῦ Σου σώματος ἃς μοσχομυρίσει καὶ τὸ δικό μου σῶμα. Ἡ χολή, ποὺ Σὲ πότισαν, ἃς γλυκάνει τὴν ψυχὴν μου ἀπ' τὴν πικρίαν, ποὺ μὲ πότισε ὁ ἀντίδικός σου. Τὸ σῶμα Σου, ποὺ τὸ τάνυσαν πάνω στὸ Σταυρὸ, ἃς ἀνεβάσει σὲ Σένα τὸ νοῦ μου, ποὺ τὸν τράβηξαν κάτω οἱ δαίμονες. Τὸ κεφάλι Σου, ποὺ ἔγειρε πάνω στὸ Σταυρὸ, ἃς ὑψώσῃ τὸ δικό μου κεφάλι, ποὺ τὸ ταπεινώσε ὁ ἐχθρός σου. Τὰ Πανάγια χεῖρα Σου, ποὺ καρφώθηκαν ἀπὸ τοὺς ἀπίστους στὸ Σταυρὸ, ἃς μὲ τραβήξουν ἀπ' τὸν γκρεμὸ τοῦ χαμοῦ, ὅπως ὑποσχέθηκε τὸ Πανάγιόν σου στόμα. Τὸ πρόσωπό Σου, ποὺ δέχθηκε χτυπήματα καὶ φτυσίματα ἀπὸ τοὺς καταραμένους, ἃς ὁμορφῆναι τὸ πρόσωπό μου, ποὺ τὸ ἀσχήμιναν οἱ ἀνομίες μου. Ἡ ψυχὴ Σου, ποὺ ἀπ' τὸ Σταυρὸ τὴν παρέδωσες στὸν Πατέρα Σου, ἃς μὲ ὁδηγήσῃ σὲ τὴν Χάρη Σου.

Δὲν ἔχω καρδίαν ἔμπονη γιὰ ἀναζήτησή Σου. Δὲν ἔχω μετάνοια, οὔτε κατάνυξη, πράγματα ποὺ φέρουν τὰ παιδιά σὴν κληρονομία τους. Δὲν ἔχω, Κύριε, δάκρυ ἰκετευτικό. Σκοτίστηκε ὁ νοῦς μου μὲ τὰ βιωτικά καὶ ὑλικά, καὶ δὲν ἔχει τὴ δύναμη νὰ σὲ δεῖ μὲ πόνο καὶ συμπαθία. Πάγωσε ἡ καρδιά μου ἀπ' τὸ πλῆθος τῶν πειρασμῶν καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ζεσταθεῖ μὲ τὰ δάκρυα τῆς ἀγάπης γιὰ Σένα.

Ἀλλὰ Σὺ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μου, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, δώρησέ μου

σὲ ἀγάπης.

Ἀλλὰ σύ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μου, ὁ
θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, δώρησαί μοι τελείαν
μετάνοιαν καὶ καρδίαν ἐπίπονον, ἵνα ὀλοφύχως
ἐξέλθω εἰς ἀναζήτησίν σου· διότι ἄνευ σοῦ θέλω
ἀποξενωθῆ ἀπὸ παντὸς ἀγαθοῦ. Χάρισαί μοι
λοιπόν, ὦ ἀγαθέ, τὴν χάριν σου· ὁ πατήρ, ὅστις σ'
ἐγέννησεν ἐκ τῶν κόλπων αὐτοῦ ἀχρόνως καὶ
ἀϊδίως, ἃς ἀνανεώση εἰς ἐμὲ τὰς μορφὰς τῆς
εἰκόνος σου· σ' ἐγκατέλιπον, μὴ μ' ἐγκαταλείψης·
ἐχωρίσθην ἀπὸ σοῦ, ἐξελθε εἰς ἀναζήτησίν μου,
καὶ εὐρῶν εἰσάγαγέ με εἰς τὰς νομάς σου, καὶ
συναριθμησόν με μετὰ τῶν προβάτων τῆς
ἐκλεκτῆς σου ποιίμνης, καὶ διάθρεψόν με μετ'
αὐτῶν ἐκ τῆς χλόης τῶν θείων σου μυστηρίων, τῶν
ὁποίων ὑπάρχει κατοικητήριον ἢ καθαρὰ καρδιά,
εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφαίνεται ἡ ἔλλαμψις τῶν
ἀποκαλύψεών σου, ἡ ὁποία ἔλλαμψις εἶναι
παρηγορία καὶ ἀναψυχή τῶν κοπιώντων διὰ σὲ ἐν
θλίψεσι καὶ διαφόροις μάστιξι· τῆς ὁποίας
ἐλλάμψεως εἴθε ν' ἀξιοθῶμεν καὶ ἡμεῖς διὰ τῆς
χάριτος καὶ φιλανθρωπίας σου, τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ὀλοκληρωμένη μετάνοια καὶ καρδιά ἔμπονη γιὰ
νὰ βγῶ καὶ νὰ Σ' ἀναζητήσω μ' ὅλη μου τὴν
ψυχή, γιατί, χωρὶς Ἐσένα, εἶμαι ξένος κάθε
καλοῦ. Χάρισέ μου, λοιπόν, Ἀγαθέ, τὴν Χάρη
Σου. Ὁ Πατέρας Σου... ἃς ξανακαινουργώσει
μέσα μου τὴν Εἰκόνα Σου. Σὲ ἐγκατέλειψα - μὴ μ'
ἐγκαταλείψεις. Μακρύνθηκα ἀπὸ Σένα - βγές νὰ
μ' ἀναζητήσεις, νὰ μὲ βρεῖς καὶ νὰ μὲ
ξαναβάλεις στὸ κοπάδι τῶν λογικῶν Σου
προβάτων, καὶ νὰ μὲ θρέψεις, μαζὶ μ' αὐτά, μὲ τὴ
χλόη τῶν Θείων Σου μυστηρίων, τῶν ὁποίων
τόπος εἶναι ἡ καθαρή καρδιά, στὴν ὁποία
παρουσιάζεται καὶ ἡ ἔλλαμψη τῶν ἀποκαλύψεών
Σου, πού εἶναι παρηγορία καὶ ἀναψυχή γι' αὐτοὺς
πού κοπίασαν γιὰ Σένα μὲ θλίψεις καὶ ποικίλα
βάσανα. Μακάρι ν' ἀξιοθῶμε καὶ ἐμεῖς νὰ δοῦμε
αὐτὴ τὴν ἔλλαμψη, μὲ τὴ Χάρη καὶ τὴ
φιλανθρωπία Σου, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, τώρα καὶ
πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὁσιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος

Ὁσιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος - Ἰκεσία ἀμαρτωλοῦ

Θεέ μου, λυπήσου με τὸν ἀμαρτωλό, πού δὲν ἔκανα κανένα καλὸ μπροστὰ Σου. Γλύτωσέ με ἀπὸ τὸν
πονηρὸ καὶ ἀξίωσέ με ἀκατάκριτα ν' ἀνοίγω τὸ ἀνάξιο στόμα μου καὶ ν' ἀνυμνῶ τὸ Πανάγιο ὄνομά Σου,
τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Συγχώρησέ μου, Κύριε, κάθε τῆς καρδιάς μου ἄτοπη
ἐπιθυμία, σὺ πού ξέρεις καλὰ τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων. Συγχώρησέ με πού ἐρχομαι ἀνάξια κοντὰ Σου,
γιατί σὲ πόθησα καὶ σὲ ποθῶ. Συγχώρησέ με τὸν ἀμαρτωλό, τὸν πονηρὸ, τὸν ψεύτη, τὸν ἀνυπόμονο, τὸν
λιγόψυχο, τὸν ἀμελή στις θεῖες ἐντολές Σου, ἐμένα πού ἀμάρτησα στὴ γῆ καὶ στὴ θάλασσα καὶ σὲ κάθε
τόπο. Μπροστὰ στὰ ἀλάθητα μάτια Σου δὲν ἔπαψα νὰ ἐργάζομαι τὸ πονηρὸ, διότι ὁ πονηρὸς δὲν ἔπαψε νὰ
μὲ μπλέκει στὰ δίχτυά του μὲ γαστριμαργίες καὶ ἡδονές καὶ πονηρὲς ἐπιθυμίες, μὲ δόλους καὶ κενοδοξίες
καὶ βλασφημίες. Ἀλλὰ σύ, Κύριε, πού εἶσαι ὁ μόνος ἐλεήμων καὶ πανάγαθος, βοήθησέ με καὶ σῶσε με
ὅπως ἔσωσες τὸν ἄσωτο, τὸν τελῶνη, τὴν πόρνη καὶ τὸν ληστή. Ναί, φιλάνθρωπε Δέσποτα, μὴ μὲ
ἀποστραφείς τὸν ἀμαρτωλό καὶ ἀχρεῖο, μὲ τίς πρεσβείες τῆς Παναγίας Δέσποινας, καὶ ὅλων τῶν ἁγίων,
διότι εἶσαι εὐλογητὸς στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὁσιος Ἀνδρέας ὁ διὰ Χριστὸν σαλός

Ὁσιος Ἀνδρέας ὁ διὰ Χριστὸν σαλός - Προσευχὴ διὰ τοὺς ἀστέγους

Πάτερ, Υἱὲ καὶ ἅγιο Πνεῦμα, ὁμόθρονη Τριάς, ὁμοούσιε καὶ ἀχώριστε. Σὲ παρακαλοῦμε ἐμεῖς οἱ φτωχοί, οἱ
ξένοι, οἱ γυμνοὶ καὶ ταλαίπωροι, πού γιὰ τὴν ἀγάπη Σου δὲν ἔχουμε σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ «πού τὴν κεφαλὴν
κλίνα» κάμπουμε τὰ γόνατα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, τῆς καρδιάς καὶ τοῦ πνεύματος, καὶ δεόμεθα

καὶ σὲ παρακαλοῦμε καὶ σὲ ἱκετεύουμε ὕψιστε Θεέ, τὸ μέγα ὄνομα Σαβαώθ. «Κλῖνον τὸ οὖς σου» ἀγαθὲ καὶ ἅγιε Δέσποτα, πλαστοουργέ, ποιητὰ, παντοκράτορ, καὶ δέξου μὲ εὐμένεια τὴν ἱκετήρια προσευχὴ καὶ ταπεινὴ δέησή μας καὶ καταξίωσέ μας ν' ἁγιασθοῦμε μὲ τὴ δύναμή Σου καὶ τ' ὄνομά Σου οἰκτίρμον, ἐλεῆμον, μακρόθυμε καὶ πολυέλεε Κύριε. Δεῖξε συμπάθεια στὰ παραπτώματα ποὺ κάναμε εἴτε μὲ λόγο, εἴτε μὲ ἔργο, εἴτε μὲ τὴ διάνοια. Σὲ παρακαλοῦμε εὐσπλαγχνε, μὴ μᾶς καταισχύρεις καὶ μὴ μᾶς ἀπορρίψεις ἀπὸ τὸ πρόσωπό Σου ἐσύ, ποὺ ἀπ' τὴν ὑπερβολικὴ Σου ἀγάπη κάμπτεσαι στὶς προσευχὲς ὧν σὲ ἀγαποῦν.

Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός

Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός - Δοξολογικὲς εὐχαριστίες

Μᾶς ἔδειξες, Κύριε, τὴ μεγάλη καὶ δυνατὴ ἀγάπη σου, παραδίνοντας στο θάνατο τὸν Υἱό σου, γιὰ τὴ σωτηρία μας. Γι' αὐτό, εὐχαριστοῦντες, κραυγάζομε: δόξα στὴ δύναμη τῆς ἀγάπης σου, Κύριε!

Σὲ Σένα στέλνω τὴ σκέψη μου τὴν ὥρα τοῦ ὄρθρου, τὸν Δημιουργὸ τοῦ παντός, τὴν εἰρήνην, ποὺ ξεπερνᾶ κάθε νοῦ, γιὰτὶ εἶναι φῶς τὰ προστάγματά σου, καὶ σὲ παρακαλῶ σ' αὐτὰ νὰ μ' ὀδηγήσεις.

Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ δύναμη, ὁ Θεὸς κι ὁ Κύριός μου, ψάλλει ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, ἀπὸ καθαρῆ διάνοια, ἔχοντας γιορτὴ Κυρίου.

Στο φλογισμένο καμίνι οἱ τρεῖς Παῖδες ἄστραφταν μὲ τὴν ὁμορφιὰ τῆς εὐσεβείας περισσότερο ἀπὸ τὸ χρυσάφι, ποὺ καθαρίζεται στο χωνευτήρι, καὶ ἔλεγαν. Εὐλογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σὺ που φώτισες μὲ τὴν ἔλλαμψη τῆς παρουσίας σου Χριστέ καὶ χαροποίησες μὲ τὸν Σταυρό σου τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, φώτισε μὲ τὸ φῶς τῆς θεογνωσίας σου τίς καρδιές μας, ποὺ ὀρθόδοξα σ' ἀνυμνοῦν.

Εἶναι ἀδύνατο στους ἀνθρώπους νὰ δουν τὸν Θεό, ποὺ δὲν τολμοῦν νὰ τὸν κοιτάξουν τῶν ἀγγέλων τὰ τάγματα. Μὲ σένα ὅμως, Πάναγνε, φάνηκε στους θνητοὺς ἀνθρώπους Λόγος μὲ σάρκα ἀνθρωπίνη. Αὐτὸν δοξολογοῦντες, μαζί μὲ τίς οὐράνιες στρατιές, σὲ μακαρίζομε, Παναγία Θεοτόκε.

Ὅσιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος

Ὅσιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος - Μεῖνε Κύριε μαζί μου

Μεῖνε, Κύριε, καὶ μὴ μ' ἀφήσεις μόνο.
Θέλω, ὅταν ἔρθουν οἱ ἐχθροί μου,
ποὺ ζητοῦν νὰ καταπιοῦν τὴν ψυχὴ μου,
νὰ σὲ βροῦν μέσα μου, καὶ νὰ φύγουν γιὰ πάντα,
γιὰ νὰ μὴ μπορέσουν ξανά νὰ μὲ βλάψουν βλέποντάς σε
τὸν ἰσχυρότερο πάντων νὰ κάθεται στὸν οἶκο τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς.
Ναί, Δέσποτα, ὅπως μὲ θυμήθηκες ὅταν ζοῦσα στὸν κόσμο
καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω μὲ διάλεξες ἐσύ,
μὲ χώρισες ἀπ' τὸν κόσμο καὶ μ' ἔκανες κοινωνὸ τῆς θείας σου δόξης,
ἔτσι καὶ τώρα φύλαξέ με πάντοτε σταθερὸ
κι ἀμετακίνητο στὴν ἐνοίκησή σου ἐντός μου.
Βλέποντάς σε ἀδιάκοπα ἐγὼ ὁ νεκρὸς θ' ἀνασταίνομαι καὶ θὰ ζῶ,
ἔχοντάς σε ἐγὼ ὁ φτωχὸς θὰ πλουτίζω διαρκῶς

καὶ θὰ γίνω πλουσιότερος ἀπ' ὅλους τοὺς βασιλιάδες,
καὶ θὰ σὲ τρώγω καὶ θὰ σὲ πίνω καὶ θὰ σὲ ντύνομαι κάθε ὥρα,
ὥστε νὰ ζῶ καὶ τώρα καὶ πάντα ἐντροφώντας σὲ ἀνεκλάλητα ἀγαθά.
Γιατὶ ἐσὺ εἶσαι κάθε ἀγαθὸ καὶ κάθε δόξα καὶ κάθε τρυφή καὶ σὲ σένα πρέπει ἡ δόξα στὴν Ἁγία καὶ
Ὁμοούσιο καὶ Ζωοποιὸ Τριάδα,
ποὺ ὅλοι οἱ πιστοὶ τὴ σέβονται καὶ τὴ γνωρίζουν,
τὴν προσκυνοῦν καὶ τὴ λατρεύουν σὰ πρόσωπα
τοῦ Πατέρα καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
τώρα καὶ πάντα καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ὅσιος Συμεῶν ὁ Νέος Θεολόγος - Σ' εὐχαριστῶ Κύριε

Σ' εὐχαριστῶ, ποὺ ἔγινες ἓνα πνεῦμα μαζί μου
ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως κι ἀναλλοιώτως,
Θεὲ τοῦ παντός, κι' ἔγινες γιὰ χάρη μου τὰ πάντα σὲ ὅλα:
Τροφή ἀνεκλάλητη ποὺ ποτὲ δὲν τελειώνει,
ποὺ ξεχύνεται ἀκατάπαυστα ἀπὸ τῆς ψυχῆς μου τὰ χεῖλη
καὶ πλούσια ἀναβλύζει ἀπ' τὴν πηγὴ τῆς καρδιάς μου.
Ἐνδύμα, ποὺ ἀστράφτει καὶ καταφλέγει τοὺς δαίμονες.
κάθαρη, ποὺ μὲ πλένεις μὲ τ' ἄφθαρτα κι' ἅγια δάκρυα
ποὺ ἡ παρουσία σου χαρίζει σ' ὅσους ἐπισκεφθεῖς.
Σ' εὐχαριστῶ, γιατί γιὰ χάρη μου ἔγινες ἀνέσπερο φῶς
καὶ ἥλιος ἀβασίλευτος, ποὺ δὲν ἔχεις ποὺ νὰ κρυφτεῖς,
ἀφοῦ γεμίζεις μὲ τὴ δόξα σου τὰ σύμπαντα.
Ποτὲ δὲν κρύφτηκες ἀπὸ κανένα ἀλλ' ἔμεῖς κρυβόμαστε
πάντοτε ἀπὸ σένα, μὴ θέλοντας νὰρθοῦμε κοντά σου.
Μὰ ποῦ νὰ κρυφτεῖς ἀφοῦ πουθενὰ δὲν ὑπάρχει τόπος
γιὰ τὴν κατάπαυσή σου;
Καὶ γιατί νὰ κρυφτεῖς ἐσὺ ποὺ δὲν ἀποστρέφεις κανέναν
οὔτε κανέναν ντρέπεσαι;
Καὶ τώρα, σὲ ἱκετεύω, Δέσποτά μου,
ἔλα νὰ στήσεις τὴ σκηνή σου στὴν καρδιά μου,
νὰ κατοικήσεις καὶ νὰ μείνεις ἐντός μου
ἀχώριστος κι ἐνωμένος μέχρι τέλους μὲ μένα τὸν δούλο σου,
ἀγαθέ, γιὰ νὰ βρεθῶ κι' ἐγὼ στὴν ἔξοδό μου κι ἔπειτα ἀπ' αὐτὴν
στοὺς αἰῶνες κοντά σου Ἀγαπημένε, καὶ νὰ βασιλέψω μαζί σου
Θεὲ τοῦ παντός!

Ὅσιος Συμεῶν ὁ Νέος Θεολόγος - διὰ τὴν εὐρεσιν ἀπαθοῦς πνευματικοῦ

«Κύριε, ὁ μὴ θέλων τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν, ὁ κατελθὼν διὰ τοῦτο
ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα τοὺς κειμένους καὶ τεθνατωμένους ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας ἐξαναστήσῃ καὶ Σὲ κατιδεῖν
αὐτούς, τὸ Φῶς τὸ ἀληθινόν, ὡς ἰδεῖν ἀνθρώπῳ δυνατόν, καταξιώσῃς, πέμψον μοι ἄνθρωπον γινώσκοντά
Σε, ἵνα ὡς Σοι δουλεύσας αὐτῷ καὶ πάσῃ δυνάμει μου ὑποταγείς καὶ τὸ Σὸν ἐν τῷ ἐκείνου θελήματι
ποιήσας θέλημα, εὐαρεστήσω Σοι τῷ μόνῳ Θεῷ καὶ καταξιωθῶ Σου καὶ γὰρ τῆς Βασιλείας Σου ὁ
ἁμαρτωλός».

Σχόλια: Δὲν πρέπει νὰ παραβλέψῃ κανεὶς ὅτι τέτοιοι ἀπαθεῖς γέροντες εἶναι λίγοι στὶς ἡμέρες μας, ἀλλὰ
ὅπως γιὰ νὰ βροῦμε ἄριστο γιατρὸ γιὰ τὸ σῶμα μας δὲν δειλιάζουμε νὰ κάνουμε παραδείγματος χάριν ἑκατὸ
καὶ πεντακόσια χιλιόμετρα, ὁμοίως δὲν θὰ δειλιάσουμε (καὶ οὔτε πρόκειται νὰ ἔχουμε δικαιολογία στὴν
Κρίση) ἂν πρόκειται νὰ διασχίσουμε βουνὰ καὶ λαγκάδια γιὰ νὰ βροῦμε τὸν ἐν Χριστῷ ὁδηγὸ μας. Καὶ ὅπως
δὲν διστάζουμε μέχρι καὶ τόπο διαμονῆς νὰ ἀλλάξουμε λόγω π.χ. κλίματος, ἔτσι δὲν θὰ διστάσουμε νὰ
ἀλλάξουμε καὶ τόπο διαμονῆς λόγω τοῦ πνευματικοῦ κλίματος ἂν μᾶς δώσει εὐλογία ὁ ἅγιος γέροντάς μας.

Όσιος Νικόδημος ό Αγιορείτης

Όσιος Νικόδημος ό Αγιορείτης - Προσευχή πρός τόν Κύριον ήμῶν Ιησοῦν Χριστόν

Ιησοῦ, Σὺ πού δημιούργησες τοὺς Ἀγγέλους, καὶ εἶσαι Κύριος αὐτῶν τῶν αὐλῶν ὄντων, πού σε δοξολογοῦν ἀσίγητα, Σὲ δοξολογῶ, Ιησοῦ, πού καλλώπισες ὅλα τὰ κτίσματα, Σ' εὐχαριστῶ, γιατί με τὸ λογικὸ πού μου ἔδωσες τὰ βλέπω καὶ τὰ χαίρομαι.

Ιησοῦ, πού μ' ἔνα Σου νεῦμα ἔφτιαξες τὸν οὐρανό, ἐξομολογοῦμαι ὅτι με τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν μου δὲν μπορῶ νὰ σηκῶσω τὸ βλέμμα νὰ τὸν δῶ.

Ιησοῦ, πού κατασκεύασες τὸν ἥλιο καὶ τὴ σελήνη, φώτισε τὴν ψυχὴ μου.

Ιησοῦ, πού διακόσμησες τὸν οὐρανὸ με τ' ἄστρα, κόσμησε μέ, με τὰ χαρίσματά Σου.

Ιησοῦ, πού ζωγράφισες τὴ γῆ με τὰ πολύχρωμα κι εὐωδιαστὰ λουλούδια, κάνε νὰ βλαστάνει κι ἡ ψυχὴ μου ἄνθη τῶν ἀρετῶν.

Ιησοῦ, πού ἔκανες νὰ βγάζουν τὰ δέντρα διαφόρους ωραίους καρπούς, πλούτισε μέ, με τοὺς καρπούς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Όσιος Νικόδημος ό Αγιορείτης - Προσευχή πρὸ τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως

Προαιώνιε Πατὴρ τῶν οἰκτιρῶν, καὶ Θεὲ πάσης παρακλήσεως. Ἐγώ, ὁ ταλαίπωρος, θέλοντας νὰ ἐξετάσω τὴν Συνείδησίν μου ἐπάνω εἰς ταῖς ἀνομίας μου, φοβοῦμαι κατὰ πολλὰ καὶ τρέμω· ἐπειδὴ καὶ σοῦ εἶναι τόσο φανερὴ ἡ κατάστασις τῆς ζωῆς μου, ὅπου κανένα ἔργον, καὶ κανέναν συλλογισμόν μου δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι κρυπτός εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου. Ὅθεν σοῦ ζητῶ με ὅλην τὴν ταπείνωσιν διὰ τοὺς οἰκτιρμοὺς τοῦ Μονογενοῦς σοῦ Υἱοῦ, νὰ μου δώσης τὴν χάριν νὰ γνωρίσω καλά, νὰ μισήσω, καὶ νὰ διορθῶσω ὅλα μου τὰ ἁμαρτήματα. Δός μοι, ὦ Πατὴρ τῶν φώτων, τὸ Πανάγιον σοῦ Πνεῦμα, διὰ νὰ μου φέρῃ εἰς τὴν ἐνθύμησιν ταῖς ἁμαρτίας ὅπου ἐλησμόνησα, καὶ διὰ νὰ παρακινήσῃ τὴν καρδίαν μου εἰς συντριβὴν, καὶ μετάνοιαν ἐπάνω εἰς αὐταῖς, διὰ νὰ ταῖς μισήσω, καὶ νὰ ἀπέχω ἀπὸ κάθε ἁμαρτίαν εἰς τὸ ἐρχόμενον. Καὶ Σὺ, Παρθένε Θεοτόκε, Μήτηρ ἐλέους, καὶ καταφυγὴ τῶν ἁμαρτωλῶν, συντρόφευσόν με, σὲ παρακαλῶ, με τὴν βοήθειαν σου εἰς τοῦτο τὸ Κριτήριον τῆς εὐσπλαχνίας καὶ δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ γνωρίσω, νὰ μισήσω ἐκ καρδίας, καὶ νὰ ἐξομολογηθῶ ὅλας μου τὰς ἁμαρτίας. Τὸ ὅμοιον καὶ σὺ, ὦ Ἁγίε Ἀγγελε, φύλαξ τῆς ψυχῆς μου, σὲ παρακαλῶ νὰ με βοηθήσῃς εἰς τοῦτο τὸ ἔργον, ὅπου εἶναι τόσο ἀναγκαῖον διὰ τὴν αἰώνιον σωτηρίαν μου. Ἀμήν.

Όσιος Νικόδημος ό Αγιορείτης - Προσευχή μετὰ τὴν Ἱερὰν Ἐξομολόγησιν

Εὐχαριστῶ Σοι κατὰ πολλὰ, ὦ γλυκύτατε Ιησοῦ, Λυτρωτά μου φιλανθρωπότατε, καὶ ἰατρὲ πολυέλεε τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους, διατὶ με τὸ πολυτίμητον Βάλσαμον τοῦ ζωοποιοῦ σοῦ Αἵματος ἰάτρευσες ταῖς πληγαῖς τῆς Ψυχῆς μου, καὶ με ἐκαθάρισες ἀπὸ τὴν λέπραν τῶν ἁμαρτιῶν μου. Γνωρίζω τὴν θείαν Σοῦ Εὐσπλαχνίαν, με τὴν ὁποῖαν ἀνέμεινες νὰ ἔλθω εἰς μετάνοιαν, ἐγὼ ὁ τρισάθλιος ἁμαρτωλός, εἰς καιρὸν ὅπου τόσο ἄλλοι δοκιμάζουν τώρα τὴν ὀργὴν τῆς δικαιοσύνης Σου εἰς τὸν Ἄδην. Δέξαι, λοιπόν, σὲ παρακαλῶ, Κύριέ μου, διὰ πρεσβειῶν τῆς ἀειπαρθένου Σου Μητρός, καὶ Θεοτόκου Μαρίας, καὶ πάντων Σοῦ τῶν Ἁγίων ταύτην μου τὴν Ἐξομολόγησιν καὶ ἂν ἐστάθῃ ἐλλειπῆς, ἢ ἀτελής εἰς κανένα τῆς περιστατικόν, ἂς ἀναπληρώσῃ εἰς τοῦτο ἡ θεία Εὐσπλαχνία Σου καὶ φιλανθρωπία, διὰ μέσου τῆς ὁποίας κάμει, σὲ παρακαλῶ νὰ εἶμαι τελείως συγχωρημένος, νὰ διορθῶσω τὰ ἥθη μου, κάμνωντας καρπούς ἀξίους τῆς μετανοίας, καὶ τοιουτοτρόπως μένοντας στερεὸς εἰς τὸ καλὸν εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν με τὴν θείαν Σου χάριν, νὰ ἀξιωθῶ εἰς τὴν ἄλλην νὰ ἀπολαύσω τὴν Οὐράνιον δόξαν Σου.

Άγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως

Άγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως - Εἰς τὴν Θεοτόκον

Σὺ μου σκέπη εἶ καὶ ῥύσις, Σὺ μου εἶ παραμυθία.
Σὺ ἀντίληψίς μου πέλεις, Σὺ ἐλπίς καὶ προστασία.
Σὺ ἐνίσχυσόν με, Κόρη, ἐν τῇ πάλῃ, ἐν σταδίῳ.
Σὺ μου εἶ, Παρθενομήτορ, καύχημά μου ἐν τῷ βίῳ.

Σὺ με δεῖξον νικηφόρον, Σὺ με δεῖξον στεφανίτην...

ὦ θεία Ἀγάπη, ἐλθέ ἱκετεύω.
ἐξ ὅλης ψυχῆς μου καὶ μέσης καρδίας...
Καὶ ἐρώτῃ θεῖον, ὦ θεία Ἀγάπη,
Θερμῶς ἱκετεύω τῷ δούλῳ Σου δός μοι.

(Ἀπὸ τὸ «Κεκραγάριον» τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου).

Άγιος Δημήτριος Ῥοστοβίας ὁ νεοφανής

(Ποίημα Δημητρίου Μητροπολίτου Ῥοστοβίας τοῦ νεοφανοῦς
ἀγίου καὶ θαυματουργοῦ ἐν τῇ Ῥωσίᾳ, ἣν ἔλεγε καθ' ἑκάστην)

ὑπεραγία Θεοτόκε Παρθένε, σκέπε με, καὶ διαφύλαττε τὸν δούλον σου ἀπὸ παντὸς κακοῦ ψυχῆς τε καὶ σώματος, καὶ ἀπὸ παντὸς ἐχθροῦ ὄρατοῦ καὶ ἀοράτου. Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, ὅτι Σωτῆρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Χαῖρε καὶ εὐφραίνου, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ πρόσβευε ὑπὲρ τοῦ δούλου σου Κυρία καὶ Δέσποινα τῶν Ἀγγέλων καὶ Μήτηρ τῶν χριστιανῶν, βοήθησόν μοι τῷ δούλῳ σου. ὦ Μαρία παναμώμητε, χαῖρε Νύμφη ἄνυμφευτε, χαῖρε ἡ χαρὰ τῶν θλιβομένων καὶ ἡ παραμυθία τῶν λυπουμενων. Χαῖρε ἡ τροφή τῶν πεινῶντων καὶ ὁ λιμὴν τῶν χειμαζομένων, χαῖρε τῶν ἁγίων ἁγιωτέρα καὶ πάσης κτίσεως τιμιωτέρα, χαῖρε τοῦ Πατρὸς ἁγίασμα, τοῦ Υἱοῦ τὸ σκῆνωμα, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὸ ἐπισκίασμα. Χαῖρε τοῦ πάντων Βασιλέως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν τὸ τερπνὸν παλάτιον, χαῖρε ἡ Μήτηρ τῶν ὀρφανῶν καὶ ἡ βακτηρία τῶν τυφλῶν, χαῖρε τὸ καύχημα τῶν χριστιανῶν καὶ τῶν προσκαλουμένων σε ὁ ἔτοιμος βοηθός.

Παναγία Δέσποινά μου, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου, ὅτι εἰς τὰς παναχράντους χεῖρας σου παρατίθημι τὸ πνεῦμα μου. Γενοῦ βοηθός καὶ σκέπη τῆς ψυχῆς μου ἐν τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, καὶ πρόσβευε ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἀναξίου ἵνα εἰσέλθω καθαρὸς καὶ ἄγνός εἰς τὸν Παράδεισον. Μὴ ἀπορρίψης με, Κυρία μου, τὸν δούλόν σου, ἀλλὰ βοήθησόν μοι, καὶ δός μοι τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως. Λύτρωσαί με παντὸς κινδύνου, ἐπιβουλῆς, ἀνάγκης καὶ ἀσθενείας, καὶ δώρησαί μοι πρὸ τοῦ τέλους μετάνοιαν, ἵνα σωζόμενος τῇ μεσιτείᾳ καὶ βοηθείᾳ σου, ἐν μὲν τῷ παρόντι βίω ἀπὸ παντὸς ἐχθροῦ ὄρατοῦ καὶ ἀοράτου, πορευόμενος θεαρέστως ἐν τοῖς θελήμασι τοῦ ἀγαπητοῦ σου Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν δὲ τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως ἀπὸ τῆς αἰωνίου καὶ φοβερᾶς κολάσεως προσκυνῶ, εὐχαριστῶ καὶ δοξάζω τὸ πανάγιόν σου ὄνομα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

Γέρων Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης

Προσευχή θερμή
(Κοντάκιον τῆς Δ' Κυριακῆς τοῦ Πάσχα)

Τὴν ψυχὴν μου Κύριε, ἐν ἀμαρτίαις παντοίαις, καὶ ἀτόποις πράξεσι, δεινῶς παραλελυμένην, ἔγειρον τῇ
θεϊκῇ σου ἐπιστασίᾳ, ὡς περ καὶ τὸν Παράλυτον, ἡγείρας πάλαι, ἵνα κράζω σεσφωσμένος· Οἰκτίριμον δόξα,
Χριστέ, τῷ κράτει σου.

παπα-Τύχων Καρουλιώτης

παπα-Τύχων Καρουλιώτης - Ἡ Προσευχή τοῦ Γολγοθᾶ

IC XC
NI KA

Ἄγιε Γολγοθᾶ, θεῖε Γολγοθᾶ,
Παρακαλῶ πές μου πόσες χιλιάδες, ἑκατομμύρια ἀμαρτωλοὺς ἀνθρώπους καθάρσεις καὶ ἔστειλες καὶ
γιόμισες τὸν γλυκὸ Παράδεισο. Θεμέλιο γιὰ τὸν γλυκὸ Παράδεισο εἶναι ὁ ἅγιος Γολγοθᾶς.
Ἀμαρτωλοὶ ἐλάτε ἐδῶ, νὰ μὴν ἀργήσετε. Ὁ ἅγιος Γολγοθᾶς ἀνοικτός. Ἡ σταύρωσις. Ὁ Χριστὸς Ἐλεήμων.
Μᾶς περιμένει νὰ τοῦ λούσουμε τὰ πόδια.
Μακάριοι ἐμεῖς, ἂν μᾶς ἀξιώσει ὁ Χριστὸς, μὲ ταπείνωση, μὲ φόβο Θεοῦ, μὲ ζεστὴ καρδιά, μὲ ζεστὰ δάκρυα
νὰ πλύνουμε τὰ ἅγια πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ, ἂν θελήσουμε πολλές φορές. Ὑστερὰ ὁ Χριστὸς θὰ πλύνῃ τις
ἀμαρτίες μας καὶ θὰ γίνῃ καθαρὴ ἡ ψυχὴ μας καὶ θ' ἀνοίξει τὸν γλυκὸ Παράδεισο.
Ὑστερὰ ἐμεῖς μετὰ χαρᾶς θὰ πᾶμε στὸν γλυκὸ Παράδεισο, γιατί ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Παναγία καὶ οἱ ἅγιοι
Πάντες μᾶς περιμένουν. Μαζὶ μὲ Ἀρχαγγέλους καὶ Ἀγγέλους, Χερουβείμ καὶ Σεραφεῖμ θὰ δοξολογοῦμε
τὴν Ἁγία Τριάδα εἰς τοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.
ἀμαρτωλὸς Τύχων

(Ἡ προσευχὴ τοῦ Γολγοθᾶ, ἀπὸ χειρόγραφο τοῦ παπα-Τύχωνος)

Γέρων Ἰωσήφ ὁ Ἡσυχαστής

Γέρων Ἰωσήφ ὁ Ἡσυχαστής - Αἴτησις ἐλέους

Δέσποτα γλυκύτατε Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ, ἐξαπόστειλον τὴν ἁγίαν σου χάριν καὶ λύσον με ἐκ τῶν
δεσμῶν τῆς ἀμαρτίας.

Φώτισόν μου τὸ σκότος τῆς ψυχῆς ὅπως κατανοήσω τὸ σὸν ἄπειρον ἔλεος, καὶ ἀγαπήσω καὶ εὐχαριστήσω
ἀξίως Σὲ τὸν γλυκύτατον Σωτῆρα μου, τὸν ἄξιον πάσης ἀγάπης καὶ εὐχαριστίας.

Ναί, ἀγαθὲ εὐεργέτα μου καὶ πολυεύσπλαχνε Κύριε· μὴ ἀπόψη ἀφ' ἡμῶν τὸ σὸν ἔλεος, ἀλλὰ
σπλαγνίσθητι τὸ σὸν πλάσμα.

Γινώσκω, Κύριε, τὸ βάρος τῶν ἡμῶν πλημμελημάτων, ἀλλὰ εἶδον καὶ τὸν σὸν ἀνείκαστον ἔλεος.

Θεωρῶ τὸ σκότος τῆς ἀναισθήτου μου ψυχῆς, ἀλλὰ πιστεύω μετὰ χρηστῆς ἐλπίδος, ἀναμένων θεϊόν σου

φωτισμόν καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν πονηρῶν οὐ κακῶν καὶ ὀλεθρίων παθῶν· τῇ πρεσβείᾳ τῆς γλυκυτάτης σου Μητρὸς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ πάντων τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.

Γέρων Νικόλαος Ἀγιορείτης

Γέρων Νικόλαος Ἀγιορείτης - Προσευχὴ πρὸς τὴν πανάχραντον Μητέρα ἡμῶν Κυρίαν Θεοτόκον καὶ ἀειπάρθενον Μαρίαν, τὰς ἐπουρανίους δυνάμεις καὶ πάντας τοὺς ἁγίους.

Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν.

Θρόνοι, Χερουβείμ, Σεραφεείμ, Κυριότητες, Δυνάμεις, Ἐξουσίαι, Ἀρχαί, Ἀρχάγγελοι, Ἄγγελοι·

Προφῆται, Ἀπόστολοι, Μάρτυρες, Ὅσιοι, Δίκαιοι, Ἐρημίται, Μοναχοί·

& πάντες Ἅγιοι,

ἔξαιρέτως δέ, Μητερ Παναγία, Δέσποινα τοῦ κόσμου

πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν πρὸς τὸν φιλόφρονον Δεσπότην ὅπως φανῆ ἴλεως ἐν τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως. Ἀμήν.

Εἶθε νὰ προσευχώμεθα πάντοτε με θερμότητα ἀγάπης καὶ συμπαθείας δι' ὅλον τὸν κόσμον καὶ νὰ λέμε:

Εὐδόκησον Θεέ μου, ὡς ἔνσπλαχνος ὅπου εἶσαι νὰ μετανοήσουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι· Ἰδιαιτέρως δὲ νὰ ἔλθουν εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας οἱ εἰδωλολάτραι, οἱ ἄπιστοι, οἱ ἄθεοι αἰρετικοὶ καὶ οἱ παντὸς εἶδους κακόδοξοι, οὕτως ὥστε νὰ γίνουν ἅπαντες κατὰ τὴν τοῦ ἀποστόλου σου φωνὴν πρόβατα μιᾶς ποιμνῆς ὑπὸ Σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν καὶ αἰώνιον Ποιμένα καὶ οὕτως Σὺ νὰ δοξάζεσαι σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι. Ἀμήν. Γένοιτο.

Μ. μοναχὸς Ἀγιορείτης

Μ. μοναχὸς Ἀγιορείτης - Προσευχὴ πρὸς τὸν Ἅγιον Θεόν

Δέσποτα πολυέλεε, ἀνεξίκακε, μακρόθυμε, ἀκατάληπτε, ἀνερμήνευτε, Κύριε· ὁ κυβερνῶν καὶ προνοῶν διὰ πάντα τὰ ἔργα σου· ὁ ἐτάζων νεφροὺς καὶ καρδίας καὶ τὰ κρυπτὰ διανοήματα τῶν ψυχῶν ἡμῶν σαφῶς ἐπιστάμενος, πρόσδεξαι τὴν εὐχαριστία αὐτὴ καὶ ἐξομολόγησι τῆς συντετριμμένης ψυχῆς μου καὶ χάρισε σ' αὐτὴν πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα.

Γνωρίζεις, Πατέρα μου οὐράνιε, ἂν καὶ καθημερινῶς ἁμαρτάνω, τίποτε ἄλλο δὲ μπορῶ νὰ ἀγαπήσω περισσότερο ἀπὸ ἐσὲ καὶ πουθενὰ ἄλλοῦ δὲ μπορῶ νὰ στρέψω τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς μου. Ἐσὺ εἶσαι γιὰ μένα τὸ φῶς, ἡ ὁδός, ἡ ζωὴ, εἶσαι τὸ πᾶν. Ποῦ ἄλλοῦ νὰ ἐπιρρίψω τὴν μέριμνά μου καὶ σὲ ποιὸν ἄλλο νὰ καταφύγω;

Προσπίπτω ἐνώπιόν σου κατὰ τὴν ὥρα αὐτὴ ποῦ ὁ ἥλιος δύει καὶ δέομαι θερμῶς νὰ μοῦ ἀποστείλεις τὴν τελευταία ἀκτίνα τοῦ θείου ἐλέους σου καὶ νὰ φωτίσεις τὴν ἁμαρτωλὴ μου ψυχὴ.

Ἄν καὶ ἐλλιπὴς εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εὐχαριστία τῆς ψυχῆς μου, ἀναγνωρίζω ὅτι Σὺ με καθοδηγεῖς καὶ σὲ Σένα ὀφείλω τὰ πάντα. Πρόλαβε βέβαια ἡ ἁμαρτία καὶ ἐναπέθεσε στὴν ψυχὴ μου τοὺς δικούς της τύπους καὶ τὰ ἐμπαθῆ ἐνθυμήματα καὶ ἀπομάκρυνε διὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ πολέμου τὴν διαρκῆ ἐνθύμησι τοῦ Ἁγίου

Όνόματός Σου.

Πλήν όμως εις οὐδὲν ὑποχωρῶ. Αποστρεφόμενος κάθε τί πού εἶναι δικό σου και ὅσο ὁ χρόνος περνᾷ πλεονάζει ἡ ἀγάπη σου ἐντός μου. Μεγαλύτερη ἀνδρεία και εὐστροφία ψυχῆς δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὴν διαρκῆ ἐνθύμηση τοῦ Ἁγίου Ὀνόματός Σου.

Βοήθησέ με, Δέσποτα Κύριε, νὰ κατευθύνω τὶς δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου πρὸς δοξολογία τοῦ Ἁγίου Ὀνόματός σου, ἐνθυμούμενος και φανταζόμενος τὴν ἀκατάληπτη δόξα και τὴν εὐπρέπεια και τὴν ὠραιότητα τῆς οὐρανοῦ μακαριότητος.

Συγκράτησε τὸ ρεμβόμενο και περιπλανώμενο νοῦ μου στὶς συγχύσεις και τὶς μέριμνες τοῦ βίου τούτου και ἐμφύτευσε σ' αὐτὸν τὴ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὀνόματός Σου και τὴ μελέτη τῶν σωτηρίων σου ἐντολῶν.

Ἀνατεινόμενος πρὸς τὰ ἄνω, περιφρουρούμενος ἀπὸ τὴ χάρη Σου και καταφλεγόμενος ἀπὸ τὸ διάπυρο πόθο τῆς ἀγάπης σου, νὰ κατατρυφᾷ Σέ, τὸν γλυκύτατο Νυμφίο και εὐεργέτη μου, ἀπορρίπτων ὡς σκύβαλα πάντα τοῦ κόσμου τὰ τερπνά.

Ὁ ἥλιος δύει, Κύριε, και τὰ πουλιὰ τοῦ δάσους ψάλλουν ἐσπερινό. Γονατίζω και ἐγὼ ἐνώπιόν σου και τὰ χέρια μου πρὸς Σέ ἀνατείνω, δεόμενος νὰ μοῦ ἀποστείλεις τὸ φῶς σου τὸ ἀληθινό, γιὰ νὰ ἀνυμνῶ, δοξολογῶ και γεραίρω τὸ Πανάγιο Ὄνομά Σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἅγιον Ὄρος 1995

ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ

Εὐχὴ εἰς τὸν Ἅγιον Δημήτριον
(Προέλευση http://www.geocities.com/agdemetrios_keratea/)

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, προαιώνιε Λόγε τοῦ Θεοῦ και Πατρός, ὁ διὰ χάριτος σου ἐμπνεύσας ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἐνδόξου μάρτυρος Δημητρίου εὐστάθειαν τοῦ ἀνδρείως καθυπομεῖναι ἐν πηλίνῳ σώματι τὰς τῶν τυράννων σφοδρὰς βασάνους διὰ τὸ ὄνομά σου, ἐνίσχυσον δεόμεθά σου, και ἡμᾶς ἵνα δυνηθῶμεν καρτερῶς ὑπομένειν τοὺς διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν γενομένους ἡμῖν πειρασμούς, και παντοδαπὰς ἀπειλὰς τοῦ διαβόλου και καθάπερ τότε καταργήσας τῇ δυνάμει σου δι' αὐτοῦ τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων, ἐχαροποίησας τὰ τῶν ἀγγέλων τάγματα οὕτω και νῦν αὐτοῦ πρεσβεύοντος, εὐφρανον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ῥυσάμενος ἡμᾶς τῆς ἐπικειμένης πικρᾶς τυραννίας, ὅπως ἂν και ἡμεῖς οἱ ταπεινοὶ σου οἰκέται εἰρηναῖαν ζωὴν ἄγοντες (και νῦν τὴν ἐτήσιον μνήμην αὐτοῦ ἐπιτελοῦντες) καταξιωθῶμεν τῷ ἐλέει σου εὐαρεσθῆσαι σοι. Ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Δέησις ὑπὲρ τῆς Εὐρώπης
(Διασκευὴ τῆς εὐχῆς εἰς τὴν ἑορτὴ τῆς Συνάξεως τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων)

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀγαθὲ και φιλόανθρωπε, ὁ τοὺς πανσόφους σου Ἀποστόλους ὡς δωδεκάφωτον λυχνίαν εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης ἐξαποστείλας και τὰς τῶν ἐν σκότει ἀγνωσίας και ἀπιστίας κειμένων πεπλανημένων ἐθνῶν διανοίας, τῷ φωτὶ τοῦ ἐνθέου κηρύγματος δι' αὐτῶν καταυγάσας, και εἰς ἐπίγνωσιν τῆς σῆς ἀληθείας και πίστεως ὁδηγήσας ἐλθεῖν, παρὰσχου, δεόμεθά σου, και ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις δούλοις σου γνῶσιν ἀληθῆ, ἀφεσίην τε πταισμάτων, εἰρήνην τῇ εὐρωπαϊκῇ ἡπείρῳ και τῷ κόσμῳ σου ἅπαντι και ἐνότητα πίστεως. Παῦσον Δεσπότα ἀγαθὲ, τὰ σχίσματα τῶν ἐκκλησιῶν και τὰς τῶν ἐθνῶν ἐπαναστάσεις κατάστειλον, ἵνα ἐν ἐνὶ πνεύματι και μία καρδίᾳ, τῷ τῆς ἀγάπης δεσμῷ συνδεδεμένοι, εὐσεβῶς ἀεὶ σε λατρεύωμεν, ποιοῦντες τὰ σοὶ εὐάρεστα, και τοὺς ἀγῶνας, και μόχθους και τῷ αἵματι πάντων τῶν ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ ἅμα τε και γηραιᾷ ἡπείρῳ διαλαμψάντων ἀγίων σου πάντοτε

ἐνθυμούμενοι, ἔχωμεν αὐτοὺς παρὰ σοὶ διηνεκῶς ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύοντας ὅπως, σοῦ ἐλεοῦντος, τῶν ἡτοιμασμένων αὐτοῖς καὶ πᾶσι τοῖς ἀληθῶς ἀγαπῶσι σε, ἐν οὐρανῶ ἀιωνίων δεσμῶν συμμετοχοὶ & συγκληρονόμοι καταξιωθῶμεν εὐρεθῆναι. Ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τὸ Παράπονο τοῦ Χριστοῦ

Μὲ ὀνομάζετε Κύριον ἀλλὰ δὲν μὲ Ὑπακούετε.

Μὲ ὀνομάζετε Φῶς, ἀλλὰ δὲν μὲ Βλέπετε.

Μὲ ὀνομάζετε Ὅδον ἀλλὰ δὲν μὲ Ἀκολουθεῖτε.

Μὲ ὀνομάζετε Ζωὴν ἀλλὰ δὲν μὲ Ἐπιθυμεῖτε.

Μὲ ὀνομάζετε Σοφία, ἀλλὰ δὲν μὲ Συμβουλευέσθε.

Μὲ ὀνομάζετε Ἀλήθεια, ἀλλὰ δὲν μὲ Πιστεύετε.

Μὲ ὀνομάζετε Παντοδύναμον, ἀλλὰ δὲν μὲ Ἐμπιστεύεσθε.

Μὲ ὀνομάζετε Δίκαιο, ἀλλὰ δὲν μὲ Φοβεῖσθε.

Μὲ ὀνομάζετε Πατέρα, ἀλλὰ δὲν γίνεσθε Παιδιά μου.

Μὲ ὀνομάζετε Σωτήρα ἀλλὰ δὲν θέλετε τὴν Σωτηρία Σας.

Προσευχὴ Ἐξομολογητικὴ

Κύριε, μὴ παραβλέψεις τὴν ἀμαρτωλὴ ψυχὴ μου, ποὺ ζεῖ μέσα στὴν ἀμαρτία, σὲ χρειάζομαι περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄνθρωπο τῆς γῆς. Εἶμαι χειρότερος ἀπὸ κάθε λογικὸ ὄν, καὶ φέρομαι ἀνόητα ποὺ δὲν γνωρίζω τὸ καλὸ τῆς ψυχῆς μου.

Τρέξε στὴ δυστυχία τῆς ψυχῆς μου, διότι εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ πολλὰ πάθη ποὺ δὲν τὰ βλέπουν οἱ ἄνθρωποι εὐκόλα, κρύβομαι ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀλλὰ ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος δὲν μπορῶ νὰ κρυφτῶ ἀπὸ τὸ ἄγρυπνο μάτι τῆς κρίσεώς Σου.

Κύριε, βοήθησέ με καὶ σῶσον με, τὸν ἀδιάντροπο καὶ ἐραστή τῶν παθῶν. Κύριε ἡ ραθυμία μου μὲ καταβάλλει σὲ κάθε ἀμαρτία καὶ γίνομαι πρόθυμος σὲ κάθε πειρασμό, ποὺ μὲ χλευάζουν ἀκόμη καὶ οἱ δαίμονες γιὰ τὴν ἀθλιότητά μου.

Κύριε, ἐλέησόν με!

Κύριε, ταπεινώσέ με! γιὰ νὰ σωθῶ.

Κύριε, ταπεινώσέ με! γιὰ νὰ μετανοήσω εὐλικρινά.

Κύριε, σῶσέ με ἀπὸ κάθε ὑπερηφάνεια, θυμό, κακία, φθόνο καὶ περιέργεια.

Κύριε, σκέπασέ με μὲ τὴ φιλανθρωπία Σου καὶ καθοδήγησέ με στὸ δρόμο τῶν ἐντολῶν Σου.

Κύριε, νιώθω τόσο ανίσχυρος, σαν σκουλήκι, που εύκολα μπορούν να το πατήσουν οι άνθρωποι για να το λιώσουν.

Κύριε, σῶσόν με.

Κύριε, δέξου τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας μου ὥστε να κατανοήσεις ὅτι ζητῶ εὐσπλαχνικὰ τὸ θεῖο ἔλεός Σου.

Κύριε, ἔχω μοιάσει τοῦ φαρισαίου καὶ γεμάτος ἔπαρση νομίζω ὅτι ἔχω ἐπιτύχει κάτι στὴ ζωὴ μου.

Ψυχὴ μου, πόσο σκοτεινὴ εἶσαι, πού δὲν βλέπεις οὔτε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ μέσα σου, γίνεσαι ἀχάριστη καὶ ἀναιδὴς στὶς τόσες εὐλογίες τοῦ Θεοῦ.

Ψυχὴ μου, πόσο τυφλωμένη εἶσαι, ἀπὸ τὰ ἀκάθαρτα πάθη καὶ δὲν ἐξετάζεις τὸν ἑαυτό σου γιὰ νὰ ἔρθεις σὲ μετάνοια.

Ψυχὴ μου, πόσο ἀναίσθητη γίνεσαι, πού οὔτε φοβᾶσαι τὸ Θεό, κάνεις τὰ πάντα χωρὶς ντροπῆ.

Ψυχὴ μου, πόσο εύκολα κατρακυλᾷς μέσα στὸ βάθος τῶν ἁμαρτιῶν σου καὶ δὲν σταματᾷς ν' ἁμαρτάνεις.

Ψυχὴ μου, σὲ παρακαλῶ σταμάτα λίγο, καὶ κοίτα τὸ Σταυρὸ τοῦ Κυρίου, πού γιὰ σένα σταυρώθηκε.

Ψυχὴ μου, σήκω καὶ μετανόησε μὲ δάκρυα πού νὰ βρέχουν τὴ γῆ γιὰ τὴν ἀδικία πού προσφέρεις στὸν ἑαυτό σου.

Ψυχὴ μου, ταπεινώσου σαν τὸν ληστή, τὴν πόρνη καὶ τὸν ἄσωτο υἱό, καὶ γίνε τυφλὴ στὰ πάθη.

Ἡ ἀμάθειά σου δὲν ἔχει ὄρια, διότι ὅλο σκοντάφτεται καὶ πέφτει.

Ψυχὴ μου, μετανόησε, δάκρυσε, ταπεινώσου, φύγε ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας καὶ πήγαινε στὸ φῶς τῶν ἀρετῶν στὸ φῶς τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

Κύριε, ἄπειρη ἡ Σοφία Σου γιὰ τὸν ἁμαρτωλὸ δούλο Σου, πού δὲν παύεις νὰ μὲ ἐλεεῖς, νὰ μὲ συγχωρεῖς, νὰ μὲ φωτίζεις καὶ νὰ μὲ θερμαίνεις μὲ τὴ Θεία Ἀγάπη Σου, γιὰ νὰ νοιώσω τὴν ἀθλιότητά μου ἐνώπιον τῆς ἄπειρης ἀγαθότητός Σου, τῆς θείας παντοδυναμίας Σου.

Κύριε, σὲ ὑμῶν καὶ σὲ δοξάζω πού μὲ δέχεσαι τόσο ἁμαρτωλὸ καὶ δείχνεις τὴ φιλευσπλαχνία Σου χωρὶς νὰ μὲ δικάσεις μὲ τὴ δικαιοσύνη Σου.

Κύριε, παρὰ τὴ μεγάλη ἁμαρτωλότητά μου ἔχεις γίνε πλέον ἡ τροφὴ τῆς ψυχῆς μου, πού εὐφραίνομαι μὲ τὴν οὐράνια χάρη Σου.

Κύριε, ἐνῶ ἐσύ μὲ τρέφεις ἐγὼ ὁ ἄθλιος δὲν φυλάττω τὶς ἐντολές Σου καὶ τὸ νοιώθω διότι μὲ ἐλέγχει ἡ συνείδησή μου γιὰ τὶς ἁμαρτίες μου.

Ψυχὴ μου, ποῦ εἶναι ἡ θυσία σου στὸν εὐεργέτη σου;
ποῦ εἶναι ἡ καθαρὴ προσευχή σου;
ποῦ εἶναι ἡ ταπεινὴ νηστεία σου;
ποῦ εἶναι ἡ ἀγάπη σου γιὰ τὸ Θεό;
Ζεῖς γιὰ τὸν ἑαυτό σου χωρὶς νὰ προσφέρεις τίποτα στὸ Θεό.

Ψυχὴ μου, οἱ λογισμοί σου εἶναι ἀκάθαρτοι, τὰ λόγια σου ὑπερήφανα, ἐνῶ οἰκοδομεῖς ἄλλους ἐσύ μένεις ἐρειπωμένη καὶ γκρεμισμένη, τίποτα καλὸ δὲν ἔχεις παρουσιάσει στὸ Θεό.

Ψυχὴ μου, πόσο ἄδεια εἶσαι ἀπὸ ἀρετές!

πόση ἀμέλεια σὲ κυβερνᾷ!
ποῦ εἶναι ἡ καθαρότητά σου;
ποῦ εἶναι ἡ ἀγνότητα τῆς σκέψεώς σου;
Ζεῖς γιὰ τὸν κόσμο.
Ζεῖς γιὰ τὸν ἑαυτό σου.

Μετανόησε καὶ κλαῖψε γιὰ τὶς ἁμαρτίες σου.

Ψυχὴ μου, ἐξομολογήσου εὐλικρινᾶ στὸ Θεὸ τοῦ ἐλέους, χωρὶς νὰ κρύψεις τίποτα γιὰ νὰ δεχθεῖς τὴ
λυτρωτικὴ θεία χάρι Του, νὰ σὲ σκεπάζει πλοῦσια, ὥστε κεκαθαρμένη πλέον νὰ ζεῖς, δοξάζοντας τὸ Θεό.

Κυριέ μου, ἐσὺ ποὺ δέχθηκες τόσους μετανοημένους ἁμαρτωλούς, δέξου καὶ τὴ δική μου μετάνοια,
προσπίπτω στὰ εὐσπλαχνικὰ πόδια σου, καὶ σὲ ἱκετεύω μὲ δάκρυα ἐλέησόν με, συγχώρεσόν με καὶ σῶσόν
με.

Κύριε, διώξε κάθε ἀπρεπὴ φαντασία, κάθε θυμὸ καὶ ὀργή καὶ ντύσε με μὲ στολὴ φωτεινὴ σὰν τῶν
ἀγγέλων καὶ νὰ σὲ ὑμνῶ.

Ψυχὴ μου, τί ἔχεις νὰ ἀπολογηθεῖς τὴν ὥρα τῆς κρίσεώς σου, ποὺ τὰ πάντα θὰ εἶναι γνωστὰ στὸ Θεό.

Σκέψου τὴν αἰώνια ζωή.

Μετανόησε.

Λυπήσου τὸν ἑαυτό σου.

Κύριε, κράζω καὶ φωνάζω μ' ὅλη τὴν ψυχὴ μου ἐλέησόν με, τὸν ἁμαρτωλό.

Ὅλο τὸ σῶμα μου ἀναταράζεται ἀπὸ λυγμοὺς μετανοίας καὶ ζητῶ τὸ μέγα ἔλεός σου.

Σὲ ἱκετεύω ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες μου.

Κύριε, κοίτα τὴ λύπη τῆς ψυχῆς μου, τὴν εὐλικρινῆ μετάνοιά μου καὶ ἐλέησόν με.

Κύριε, κοίτα τὴν ταπείνωσή τῆς ψυχῆς μου, τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας μου, καὶ ἄκου τὴ φωνὴ τῆς καρδιάς
μου, ποὺ φωνάζει: Ἐλέησόν με!

Κύριε, κοίτα τὸ πλανεμένο πρόβατό σου καὶ σῶσε το, ὡς καλὸς ποιμένας.

Κύριε, ἐλέησόν με, σῶσόν με.

Κύριε, θεράπευσε τὶς πληγὲς τῆς ψυχῆς μου μὲ τὸ φάρμακο τοῦ ἐλέους Σου.

Ψυχὴ μου, προσεύχου κατανυκτικά, νήστευε μὲ ἀρετὴ, ἀγρύπνια καθημερινά, ἔχοντας καρδιά
συντετριμμένη καὶ πνεῦμα ταπεινώσεως, λέγοντας:

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με, τὸν ἁμαρτωλόν. Ἀμήν.

ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΤΡΙΑΔΑ

Τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου - Εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι. Δόξα σοι, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἀεὶ παρορῶν τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν. Δόξα σοι, Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ καταξιώσας με τὴν σήμερον θεάσασθαι. Δόξα σοι, Παναγία Τριάς ὁ Θεὸς ἡμῶν. Προσκυνῶ τὴν ἀγαθότητά σου τὴν ἀνεκδιήγητον. Ὑμνῶ τὴν μακροθυμίαν σου τὴν ἀνεξιχνίαστον. Εὐχαριστῶ καὶ δοξολογῶ τὸ ἀμέτρητον σοῦ ἔλεος ὅτι μυρίων κολάσεων καὶ τιμωριῶν ὄντα ἄξιον ἔλεεις καὶ εὐεργετεῖς με μυρίαὶς εὐεργεσίαις. Δόξα σοι, Κύριε ὁ Θεός, πάντων ἕνεκα.

Ἰωάννου Διακόνου τοῦ Εὐγενικοῦ - Εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα

Ὁ ἐν προσκυνητῇ Τριάδι δοξαζόμενος εἰς Θεός, ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἡ μακαρία φύσις, ἡ ὑπερούσιος οὐσία, ἡ ἄμεσος ἀγαθότης, ὁ ἀκένωτος τῶν καλῶν θησαυρός, ἡ ἄπειρος τῆς εὐσπλαχνίας ἄβυσσος, τὸ τῆς φιλανθρωπίας ἀνεκδιήγητον πέλαγος, ἡ παναγία καὶ ζωαρχικὴ Τριάς, ἡ τὴν ὑπερκόσμιον ἄπασαν καὶ τὴν ἐγκόσμιον κτίσιν διὰ μόνην ἀγαθότητα ἐξ οὐκ ὄντων εἰς τὸ εἶναι παραγαγοῦσα καὶ προμηθουμένη καὶ συνέχουσα, ἡ τῆς πλάνης τὸν κόσμον ἐλευθέρωσασα, Θεοῦ Πατρὸς εὐδοκία καὶ αὐτουργία τοῦ Λόγου καὶ ἐπελεύσει Πνεύματος ἁγίου, καὶ τὴν φύσιν ἡμῶν τῆς ἀμαρτίας λυτρωσαμένη, Σὺ με φώτισον, ὁ Ὑπέρφωτος Θεός, σὺ με ἀγίασον, ὁ ὑπεράγαθος Κύριος, σὺ με κάθαρσον ὁ μόνος καθαρὸς καὶ ἀκήρατος. Ἀγαθύνον με, Θεὲ τριουπόστατε, ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ ὑπεράγαθος, θεοποίησόν με χάριτί σου κατὰ μέθεξιν, ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεός, ἐνδυναμώσόν με ὁ ἰσχυρός, ζωοποίησόν με ὁ ζῶν καὶ ἀθάνατος, σόφισόν με ὁ ὑπέροσφος, εἰς ἔνθεον ἔρωτα τῆς σῆς ἀγάπης με πτέρωσον, οικειώσόν με σαυτῷ, Θεὲ ὑπερούσιε, ὑπέρζωε καὶ ὑπέρφωτε καὶ μὴ ἀποξενώσης με τῆς σῆς χάριτος διὰ τὴν ἐμὴν ἀναξιότητα.

Τοῦ Ὁσίου Συμεῶν τοῦ Θαυμαστορίτου - Ὑπὲρ ἀποδιώξεως τῶν κακῶν λογισμῶν

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Λόγε τοῦ Θεοῦ ἀθάνατε, ὁ τῶν μεγίστων φύσεων τεχνίτης καὶ κυβερνήτης... τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, ὁ τοῦ σκότους τῆς ἀγνοίας διώκτης, ἡ λαμπρότης τῶν νηφαλίων ψυχῶν, ἡ παγκόσμιος χαρὰ τῶν ὀρθοδόξων, ἡ ἠδύτης τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν ψυχῶν, ὁ ὅλος ὦν κάλλος ἀκόρεστον, ὁ ὅλος ὦν γλυκασμός, ὁ ὅλος ὦν ἐπιθυμία καὶ ἔφσεις, ὁ τῆς κατὰ νοῦν ἀντιλήψεως ἀφθονος ὄλβος τοῖς γνησίως σοι διακειμένοις, ὁ φύσει ἀγαθὸς καὶ εὐσπλαχνος καὶ ἐλεήμων. Ἀποδίωξον ἀπ' ἐμοῦ τοῦ ταλαιπώρου τοὺς παρενοχλοῦντας μοι λογισμούς. Σὺ γὰρ ἐπίστασαι, καρδιογνώστα, ὁ θεωρῶν τὰ κρυπτὰ τῆς καρδίας μου ὅτι ἀκούσιά μου εἰσι. Συγχώρησόν μοι, Δέσποτα τῶν ἀπάντων, καὶ μὴ γενέσθωσάν μοι εἰς σύνταγμα ἀμαρτίας. Ἄλλ' ἵλεώς μου γενόμενος, ἐξαπόστειλον τὴν χάριν σου ἐξ ἁγίου θρόνου δόξης σου, καὶ ἐπισκίασον τὴν ἀσθενεῖα μου τοῦ ἀχρείου δούλου σου.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ - Εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον

Ὑπεράγαθε Δέσποινα Θεοτόκε, ἐπάκουσον τῆς οἰκτρᾶς μου δεήσεως καὶ μὴ καταισχύνης με ἀπὸ τῆς προσδοκίας μου, ἢ μετὰ Θεὸν ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς. Τὸν βρασμὸν τῆς σαρκὸς μου κατάσβεσον. Τὸν ἐν τῇ ψυχῇ μου ἀγριότατον κλύδωνα κατεύνασον. Τὸν πικρὸν θυμὸν καταπράυνον. Τὸν τύφον καὶ τὴν ἀλαζονεῖαν τῆς ματαιίας οἰήσεως ἐκ τοῦ νοός μου ἀφάνισον. Τὰς νυκτερινὰς φαντασίας τῶν πονηρῶν πνευμάτων καὶ τὰς μεθημερινὰς τῶν ἀκαθάρτων ἐννοιῶν προσβολὰς ἐκ τῆς καρδίας μου μείωσον. Παιδεύσόν με τὴν γλῶσσαν λαλεῖν τὰ συμφέροντα. Δίδαξον τοὺς ὀφθαλμούς μου βλέπειν ὀρθῶς τῆς ἀρετῆς τὴν εὐθύτητα. Τοὺς πόδας μου τρέχειν ἀνυποσκελίστως ποιήσον τὴν μακαρίαν ὁδὸν τῶν τοῦ Θεοῦ ἐντολῶν. Τὰς χεῖράς μου ἀγιασθῆναι παρασκεύασον, ἵνα ἀξίως αἴρω αὐτὰς πρὸς τὸν Ὑψιστον. Καθαρόν μου τὸ στόμα, ἵνα μετὰ παρηρησίας ἐπικαλεῖται Πατέρα τὸν φοβερὸν Θεὸν καὶ πανάγιον. Ἄνοιξόν μου τὰ ὦτα, ἵνα ἀκούω αἰσθητῶς καὶ νοητῶς τὰ ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον γλυκύτερα τῶν ἁγίων Γραφῶν λόγια, καὶ βιῶ κατ' αὐτὰ ἀπὸ σοῦ κραταιούμενος.

... Διὰ γὰρ σοῦ, πανύμνητε καὶ ὑπεράγαθε Δέσποινα, περισώζεται πᾶσα βροτεία φύσις αἰνοῦσα καὶ εὐλογοῦσα Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν παναγίαν Τριάδα καὶ ὁμοούσιον, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ - Εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν

Δέσποτα Χριστέ, ὁ Θεός, ὁ τοῖς πάθεσί σου τὰ πάθη μου θεραπεύσας, καὶ τοῖς τραύμασί σου τὰ τραύματά μου ἰατρεύσας, χάρισαι μοι τῷ πολλὰ σοι πταίσαντι δάκρυα κατανύξεως· συγκέρασόν μου τὸ σῶμα, ἀπὸ

ὁσμῆς τοῦ ζωοποιῦ σώματός σου, καὶ γλύκανόν μου τὴν ψυχὴν, τῷ σῶ τιμίῳ αἵματι, ἀπὸ τῆς πικρίας, ἣν με ὁ ἀντίδικος ἐπότισεν. Ὑψωσόν μου τὸν νοῦν πρὸς σέ, κάτω ἐλκυσθέντα, καὶ ἀνάγαγέ με ἀπὸ τοῦ χάσματος τῆς ἀπωλείας· ὅτι οὐκ ἔχω μετάνοιαν, οὐκ ἔχω κατάνυξιν, οὐκ ἔχω δάκρυον παρακλητικόν, τὰ ἐπανάγοντά με τέκνα πρὸς ἰδίαν κληρονομίαν. Ἐσκότισμαι τὸν νοῦν ἐν τοῖς βιωτικοῖς πάθεσι, καὶ οὐκ ἰσχύω ἀτενίσει πρὸς σέ ἐν ὀδύνῃ, οὐ δύναμαι θερμανθῆναι τοῖς δάκρυσι τῆς πρὸς σέ ἀγάπης. Ἀλλά, Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, δώρησαί μοι μετάνοιαν ὀλόκληρον, καὶ καρδίαν ἐπίπονον εἰς ἀναζήτησίν σου· χάρισαί μοι τὴν χάριν σου, καὶ ἀνακαίνισον ἐν ἐμοὶ τὰς μορφὰς τῆς σῆς εἰκόνας. Κατέλιπόν σε, μὴ μὲ ἐγκαταλίπης· ἔξελθε εἰς ἀναζήτησίν μου, ἐπανάγαγέ με πρὸς τὴν νομὴν σου, συναρίθμησόν με τοῖς προβάτοις τῆς ἐκλεκτῆς σου ποιίμνης, καὶ διάθρεψόν με σὺν αὐτοῖς ἐκ τῆς χλόης τῶν θείων σου Μυστηρίων· πρεσβείαις τῆς πανάγνου Μητρὸς σου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων σου. Ἀμήν.

Προσευχὴ σὲ ἀπειλὴ σεισμοῦ

Ὁ Θεὸς ὁ μέγας, καὶ φοβερός, καὶ θαυμαστός, ὁ μόνος ἀληθινός, ὁ ποιῶν πάντα καὶ μετασκευάζων. Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν. Ὁ ἀπτόμενος τῶν ὀρέων καὶ καπνίζονται. Ὁ σεῖων τὴν ὑπ' οὐρανῶν ἐκ θεμελίων, οἱ δὲ στῦλοι αὐτῆς οὐ σαλεύονται. Ὁ τὰ θεμέλια τῆς γῆς σαλεύων, ἡδρασται δὲ τῷ σῶ νεύματι. Ὁν πάντα φρίσσει καὶ τρέμει ἀπὸ προσώπου τῆς δυνάμεώς σου. Ὅτι ἀνυπόστατος ἡ ὀργὴ τῆς ἐπὶ ἡμᾶς τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἀπειλῆς σου, ἀμέτρητόν τε καὶ ἀνεξιχνίαστον τὸ ἔλεος τῆς ἐπαγγελίας σου. Αὐτὸς μνήσθητι τῶν οἰκτιρῶν σου, Κύριε, καὶ τὰ ἐλέη σου παράσχου ἡμῖν, ὅτι ἀπὸ τοῦ αἰῶνός εἰσι. Στήριξον τὴν κτίσιν, στερέωσον τὴν γῆν, παῦσον τὸν κλόνον αὐτῆς, ἔδρασον τὴν δονηθείσαν οἰκουμένην, καὶ μὴ συναπολέσης ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, μηδὲ καταδικάσης ἡμᾶς ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν, ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς. Ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, Θεὸς τοῦ ἐλεεῖν καὶ σώζειν, καὶ σὺ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν

Δέσποτα γλυκύτατε Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ, ἐξαπόστειλον τὴν ἀγίαν σου χάριν καὶ λῦσόν με ἐκ τῶν δεσμῶν τῆς ἀμαρτίας. Φώτισόν μου τὸ σκότος τῆς ψυχῆς ὅπως κατανοήσω τὸ σὸν ἄπειρον ἔλεος, καὶ ἀγαπήσω καὶ εὐχαριστήσω ἀξίως Σὲ τὸν γλυκύτατον Σωτῆρα μου, τὸν ἄξιον πάσης ἀγάπης καὶ εὐχαριστίας. Ναὶ ἀγαθὲ εὐεργέτα μου καὶ πολυεύσπλαχνε Κύριε· μὴ ἀπόση ἀφ' ἡμῶν τὸ σὸν ἔλεος, ἀλλὰ σπλαγνίσθητι τὸ σὸν πλάσμα. Γινώσκω, Κύριε, τὸ βάρος τῶν ἐμῶν πλημμελημάτων, ἀλλ' εἶδον καὶ τὸν σὸν ἀνεύκαστον ἔλεος. Θεωρῶ τὸ σκότος τῆς ἀναισθήτου μου ψυχῆς, ἀλλὰ πιστεύω μετὰ χρηστῶν ἐπίδων, ἀναμένων τὸν θεῖόν σου φωτισμόν καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν πονηρῶν καὶ κακῶν καὶ ὀλεθρίων παθῶν· τῇ πρεσβείᾳ τῆς γλυκυτάτης σου Μητρὸς, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ πάντων τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.

Προσευχὴ Ἰεροῦ Αὐγουστίνου

Ὡ Δημιουργέ μου καὶ Πλάστα μου, πολλὰ σου ἐζήτησα, ἐγὼ ποὺ δὲν εἶναι ἄξιος οὔτε τὰ ὀλίγα νὰ λάβω.

Ὁμολογῶ, ἄχ! ὁμολογῶ ὅτι ὄχι μόνον δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λάβω τὰς χάριτας ποὺ ζητῶ, ἀλλὰ τὸναντίον μοῦ ἀξίζουσι πολλὰ καὶ φοβερὰς κολάσεις. Ἀλλ' ὅμως μὲ παρακινοῦν νὰ ἔχω θάρρος οἱ τελῶναι καὶ αἱ πόρνοι καὶ οἱ ληστὰς τοὺς ὁποίους ἡ χάρις Σου ἐτράβηξε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Σατανᾶ καὶ τοὺς ἔβαλε στὴ μάνδρα τῶν λογικῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ. Διότι Σὺ Θεέ μου ποὺ δημιουργήσες τὰ πάντα, Σὺ ποὺ εἶσαι θαυμαστός εἰς ὅλα τὰ ἔργα σου, εἶσαι ἀκόμη θαυμαστότερος ὅταν δείχνης τὸ ἔλεός Σου. Δι' αὐτὸ καὶ μὲ κάποιον δούλον σου εἶπες τὸ ρητὸ «οἱ οἰκτιρμοὶ αὐτοῦ ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ». Καὶ ἡμεῖς ἔχομεν πεποιθήσιν ὅτι ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον Σὺ εἶπες γιὰ τὸν ἕνα, ἰσχύει γιὰ ὅλον τὸν λαόν σου, «τὸ ἔλεός μου οὐ μὴ διασκεδάσω ἀπ' αὐτοῦ» (τὸ ἔλεός μου δὲν θὰ τὸ πάρω ἀπ' αὐτόν). Διότι κανέναν, Θεέ μου, δὲν παραμελεῖς, κανέναν δὲν πετᾶς, κανέναν δὲν ἀποστρέφεις, εἰμὴ μόνον ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος μόνος του Σὲ ἀποστρέφεται ἐν τῇ ἀνοησίᾳ του.

Λοιπόν, όχι μόνον δὲν πατάσσεις ἀμέσως ἐκείνους πού σέ παροργίζουν μὲ τὰς ἀμαρτίας τῶν, ἀλλὰ ἐὰν σοῦ ζητήσουν ποτέ, καὶ δωρεᾶς τοὺς δίνεις, Θεέ μου! ἡ σωτηρία μου! ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος, ἐγὼ Σὲ παρώργισα, ἐγὼ τὸ πονηρὸν μπροστὰ στὰ μάτια Σου τὸ ἔπραξα, τὸν θυμὸν Σου ἄναψα, καὶ ἔγινα ἄξιος τῆς ὀργῆς Σου. Ἡμάρτησα καὶ μὲ ἀνέχθηκες, παρανόμησα καὶ ἀκόμη μακροθυμεῖς. Ἐὰν μετανοήσω, μὲ λυπᾶσαι, ἐὰν ἐπιστρέψω, μὲ δέχεσαι, καὶ τὸ ἀκόμη μεγαλύτερο, ἐνῶ ἀναβάλλω, μὲ περιμένεις. Ἐνῶ πλανῶμαι, μὲ προσκαλεῖς νὰ ἔλθω κοντὰ Σου, καὶ ἐνῶ ἀνθίσταμαι, σὺ μὲ φωνάζεις, ἐνῶ ὀκνῶ, μὲ δέχεσαι, ὅταν ἐπανέρχωμαι, μὲ περιβάλλεις μὲ ἀγάπη, ὅταν δείχνωμαι ἀσύνητος, μὲ διδάσκεις, ὅταν λυποῦμαι, μὲ γλυκαίνεις, ὅταν πέφτω, μὲ σηκώνεις, ὅταν εἶμαι πεσμένος, πάλιν μὲ παίρνεις, ὅταν σου ζητῶ κάτι, μοῦ τὸ δωρίζεις, ὅταν ζητῶ ἐσένα, ἔρχεσαι κοντὰ μου, ὅταν κτυπάω τὴ θύρα τοῦ ἐλέους Σου, ἀνοίγεις.

Ἰδοῦ, Κύριε ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, τί θὰ σοῦ ἀνταποδώσω γιὰ ὅλα αὐτὰ δὲν γνωρίζω, πῶς θὰ ἀνταποκριθῶ δὲν ἤξεύρω. Μὲ κανένα τρόπον δὲν ἠμπορῶ νὰ κρυφθῶ ἀπὸ τὰ μάτια Σου, ἀλλὰ μοῦ ἔδειξες τὸν δρόμον τῆς εὐτυχίας, μὲ ἐδίδαξες πῶς πρέπει νὰ τὸν βαδίζω. Μὲ ἐφοβέρισες μὲ τὴν κόλασι καὶ μοῦ ὑποσχέθης τὴν ἀπόλαυσιν εἰς τὸν παράδεισον.

Τώρα, λοιπόν, Θεέ μου, Σὺ πού εἶσαι ὁ πατέρας τῶν οἰκτιρῶν καὶ Θεὸς τῆς παρηγορίας, κάρφωσε τὰς σάρκας μου μὲ τὸν φόβον σου, διὰ νὰ φοβηθῶ τὰς ἀπειλές σου καὶ ξεφύγω ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν, καὶ δός μου τὴν χαρὰν τῆς σωτηρίας, ὥστε στηριγμένος στὴν ἀγάπη Σου νὰ ἀπολαύσω ὅσα μοῦ ὑποσχέθηκες. Κύριε, Σὺ πού εἶσαι ἡ δύναμίς μου, τὸ στερεώμά μου, τὸ καταφύγιό μου, ἡ σωτηρία μου, φώτισέ με, σὲ παρακαλῶ, τί πρέπει νὰ σκέπτομαι γιὰ Σένα, δίδαξέ με μὲ ποια λόγια πρέπει νὰ σὲ ἐπικαλοῦμαι, μὲ ποιὲς πράξεις πρέπει νὰ σὲ εὐχαριστῶ, διότι ξεύρω ὅτι σὺ εἶσαι πολυέλεος, αὐτὸ ξέρω πρῶτον. Καὶ δεύτερον, ὅτι κανέναν δὲν περιφρονεῖς. Διότι μπροστὰ Σου, τὸ πνεῦμα πού ἔχει κατάνυξι καὶ λύπη, εἶναι θυσία καὶ Σὺ, τὴν καρδιά τὴν συντετριμμένην καὶ τὴν τεταπεινωμένην τὴν δέχεσαι.

Μὲ αὐτές, Θεέ μου, βοηθέ μου, μὲ αὐτὲς τὶς χάριτες πλούτισέ με, μὲ αὐτὰ τὰ ὀχυρώματα φράξε με ἐναντίον τοῦ πονηροῦ, μὲ αὐτὴν τὴν δροσιά δροσίσε με ἐναντίον τῆς φωτιᾶς τῶν ἀμαρτιῶν μου, ἐναντίον τῶν ἐμπαθῶν ὀρέξεών μου. Σὺ, Κύριε, πού εἶσαι ἡ δύναμις τῆς σωτηρίας μου, βοήθησέ με ὥστε νὰ μὴν ἀριθμηθῶ μ' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι γιὰ λίγο καιρὸ πιστεύουν καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ πειρασμὸς φεύγουν ἀπὸ κοντὰ σου. Ἐπισκίασε ἐπάνω στὴν κεφαλὴ μου τὴν ἡμέρα τοῦ πολέμου, γίνε ἡ ἐλπίδα μου τὴν ἡμέρα τῆς θλίψεώς μου καὶ ἡ σωτηρία μου στὴν ἡμέρα τῆς ἀνάγκης μου.

Ἰδοῦ, Κύριε, Σὺ πού εἶσαι ὁ φωτισμὸς μου καὶ ὁ σωτήρας μου, σοῦ ἐζήτησα, ὅσα χρειάζομαι, σοῦ εἶπα, ὅσα φοβοῦμαι, ἀλλὰ μὲ δαγκώνει ἡ συνειδήσις μου, μὲ ἐλέγχουν τὰ κρυφὰ τῆς καρδιάς μου, καὶ ἐκεῖνο πού μὲ βάζει νὰ πῶ ὁ πόθος, μοῦ τὸ διασκορπίζει ὁ φόβος.

Ὁ μὲν ζῆλος μὲ παρορμᾷ πρὸς Ἐσέ, ἡ δὲ δειλία μὲ διώχνει. Τὰ μὲν ἔργα μου μὲ κάμνουν νὰ φοβοῦμαι, ἀλλ' ἡ εὐσπλαχνία Σου μὲ κάμνει νὰ παίρνω θάρρος.

Ἡ ἀγαθότης, πού ὑπάρχει μέσα Σου, μὲ κάνει νὰ τρέχω, ἀλλ' ἡ φαυλότης καὶ ἡ κακοήθεια πού ὑπάρχει μέσα μου, μὲ κάνει νὰ βραδύνω. Καὶ διὰ νὰ ὁμολογήσω, ὅτι συμβαίνει, ἔρχονται στὴν μνήμη μου φαντάσματα μοχθηριῶν καὶ κακῶν πράξεων, μὲ τὰ ὅποια τὸ θάρρος τῶν προκατελιημμένων ψυχῶν χάνεται.

Χρειάζεσαι καὶ πράγματα

Κύριε,
στὸ ἔργο Σου δὲν χρειάζεσαι μονάχα πρόσωπα, ἄξια καὶ σπουδαῖα.
Χρειάζεσαι καὶ πράγματα:
Βάρκα νὰ διασχίζεις τὴ λίμνη.
Καλάθι νὰ μαζεύεις τὰ περισσεύματα ἀπὸ τοὺς πέντε ἄρτους,
πού ἔθρεψες στὴν ἔρημο τὰ πλήθη.
Στάμνα γιὰ νὰ μεταφέρεις ἀπὸ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ
στὶς διψασμένες Σαμαρείτιδες ψυχές

«ὕδωρ ἀλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον».

Λέντιο γιὰ νὰ σκουπίσεις τὰ πόδια τῶν μαθητῶν Σου.

Πηλὸ γιὰ νὰ χρίσεις τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ.

Δὲν μπορεῖς, λοιπόν, νὰ βρεῖς κάτι καὶ γιὰ μένα;

Νὰ μὲ κάνεις ἕνα ἀπ' αὐτά;

Ἀπόδοση νοήματος:

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἰνδίκτου.

Ἦχος β΄.

Ὁ πάσης δημιουργὸς τῆς κτίσεως, ὁ καιροὺς καὶ χρόνους ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσία θέμενος, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου Κύριε, φυλάττων ἐν εἰρήνῃ τοὺς Βασιλεῖς καὶ τὴν πόλιν σου, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Παντοκράτορ Κύριε, δημιουργὸς τῆς κτίσεως ὅλης. Σὺ, εἰς τὴν ἰδικὴν σου ἐξουσίαν κρατεῖς τοὺς καιροὺς καὶ τοὺς χρόνους. Ἐπομένως καὶ τὸν νέον χρόνον ποὺ μᾶς χαρίζει ἡ ἀγαθότης Σου. Σὺ κυβερνᾷς τὸν κόσμον ὅλον καὶ χορηγεῖς καὶ εὐκράτους καιροὺς καὶ βροχὰς καταλλήλους καὶ ἀνέμους δροσεροὺς καὶ τὸν ἥλιον τῆς ἡμέρας πρὸς ὑγείαν καὶ ζωὴν, πρὸς καρποφορίαν τῆς γῆς. Δι' αὐτὸ σὲ παρακαλοῦμεν ἰδιαίτερος σήμερα ποὺ ἀρχίζει τὸ νέον ἔτος. Εὐλόγησε, Κύριε, ὅλον τὸν κύκλον τοῦ ἔτους τούτου. Ἡ χρηστότης σου μᾶς τὸ χαρίζει καὶ τοῦτο τὸ ἔτος. Ἡ ἀγαθότης Σου ἂς μᾶς τὸ εὐλογήσει, ὥστε νὰ εἶναι εἰρηνικόν, σωτήριο, χαρούμενον τὸ ἔτος. Ἰδιαίτερος σὲ παρακαλοῦμεν, ὅπως κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο φυλάττης ἐν εἰρήνῃ - ἔξω ἀπὸ πολέμους καὶ μάχας - τοὺς ἄρχοντές μας καὶ τὴν πόλιν μας. Μὲ τὰς πρεσβείας τῆς ἀγίας Θεοτόκου χάρισέ μας τὰς δωρεάς σου ταύτας καὶ σῶσε ἡμᾶς.

Προσκόλληση στὸν Πλάστη

Προσευχὴ τοῦ π. Εὐσεβίου ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς ἐξορίας του

«Ἐκολλήθη ἡ ψυχὴ μου ὀπίσω Σου, ἐμοῦ δὲ ἀντελάβετο ἡ δεξιὰ Σου»
(Ψαλμ. ξβ΄ 9)

Πεφλημένε μοι Κύριε, ἀκούων τοὺς λόγους τούτους ἐξερχομένους ἐκ τῆς καρδίας τοῦ θεοῦ Δαβὶδ καταλαμβάνομαι ὑπὸ λύπης καὶ ἀθυμίας· διότι ὀρῶ τὴν καρδίαν μου διατεθειμένην πρὸς σὲ ὅλως ἀδιάφορον καὶ αὐχμώσαν καὶ πρὸς τὰ κάτω, τὰ γήινα καὶ φθαρτά, προσκεκολλημένην. Ἀλλὰ καὶ ἡ λύπη αὕτη, Κύριέ μου, μικρὰ ἐστὶ λίαν καὶ διαλείπουσα, ὅτι ἡ γνώσις, ἦν περὶ σοῦ ἔχω, ἐλαχίστη τυγχάνει καὶ ἀμυδρά. Ἀλλ' ἕως πότε, ἐρασμιώτατέ μοι Κύριε, ἡ κατάστασις αὕτη διαμένει ἐν ἐμοί; ἕως πότε ἔσομαι τοιοῦτος οἷός εἰμι; Πάντες οἱ πατέρες μου κατενόησαν σὲ καὶ ἠγάπησάν σε, ἐγὼ δὲ στεροῦμαι ἀμφοτέρων πάντες οἱ ἅγιοι σοῦ ἠρνήθησαν τὰ πάντα καὶ προσεκολλήθησαν εἰς σὲ μετὰ φόβου καὶ χαρᾶς· ἐγὼ δὲ ὁ ἄθλιος οὐδὲν τοιοῦτον μέχρι τοῦ νῦν ἐδοκίμασα· ἐν πάσαις γὰρ ταῖς περιστάσεσιν καθ' ἃς πρέπει ἀναφαίνεσθαί με ἀφωσιωμένον καὶ πεποιοῦντα εἰς σὲ, ὀρῶ ἐμαυτὸν ταραττόμενον καὶ σφοδρὰ ἐνδιαφερόμενον καὶ διὰ τὰ μηδαμινώτατα. Εὐρίσκομαι, Κύριέ μου, ἐν τῇ ἀθλίᾳ ταύτῃ καταστάσει, διότι ἀγνοῶ σε, τὸ ὄντως ἀγαθόν, ἀγνοῶ σε, τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς καὶ τῆς δόξης, ἀγνοῶ σε, τὸν ἀνεκτίμητον θησαυρόν, ὅστις οὐκ ἀνταλλάσσεται δι' ὅλων. Κυλίομαι κάτω ἐν τοῖς ἐφημέροις καὶ φθαρτοῖς ὡς ὁ σκῶληξ ἐν τῇ κόπρῳ καὶ ὡς ὁ χοῖρος ἐν τῷ βορβόρῳ· διότι οὐ δύναμαι κατιδεῖν τὸ ἔκλαμπρον καὶ πλήρες χαρίτων πρόσωπόν σου. Ἀνιῶμαι καὶ τήκομαι διὰ τὰ ἄξια περιφρονήσεως καὶ ἀποστροφῆς, διότι τυφλὸς τυγχάνει ὁ νοῦς μου καὶ ὀρᾷ τὰ φαινόμενα καὶ τὰ δοκοῦντα· τὰ δ' ἀληθῆ καὶ πραγματικὰ οὐδόλως νοεῖ καὶ βλέπει. Ἐπεθύμουν σφόδρα, Λόγε μου, θεραπευθῆναι καὶ ἀπαλλαγῆναι ἐκ πάντων ὧν κατέχομαι κακῶν καὶ ὅλως ἀφοσιωθῆναι εἰς σὲ καὶ κολληθῆναι ὀπίσω σου, ὃν τρόπον ἐκολλήθη καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ θειοτάτου Δαβὶδ. Ἀλλ' αἱ ψευδεῖς δόξαι τῶν ἀνθρώπων, καὶ αἱ ἀφανεῖς παγίδες τοῦ διαβόλου κατέχουσίν με αἰχμάλωτον καὶ δέσμιον. Ἐφίεμαι, Λόγε μου, κολληθῆναι ὀπίσω σου ἀναποσπάστως, ὡς ἐκολλήθη ὁ κατὰ πάντα μιμητὴς σου θεῖος Παῦλος, καὶ ἀναφωνεῖν μετ' αὐτοῦ «τίς ἡμᾶς χωρίζει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ...», ἀλλ' ἡ ἐν ἐμοὶ οἰκοῦσα ἀμαρτία φραγμὸς ἐστὶν ἀνυπέρβλητος, κωλύων με ἐπιτυχεῖν τῆς ἐφέσεως. Ἰμειρόμην, Χριστέ

μου, αίχμαλωτισθῆναι καὶ τρωθῆναι ὑπὸ τῆς ἀγάπης σου, ὡς ἐτρώθη καὶ ἠχμαλωτίσθη ἡ τεκοῦσά σε μήτηρ, ἀλλὰ τὸ περικαλύπτον με σκότος καὶ ἡ τῆς καρδίας μου ἀκαθαρσία ποιουσί με ψυχρὸν καὶ νεκρὸν. Ἀποσόβησον οὖν πάντα τὰ κωλύοντά με, ὅπως προσκολληθῶ ὅλος σοί, τῷ ποιητῇ μου καὶ πλάστῃ μου. Ἀμήν.

Μιὰ προσευχή

Χριστέ μου, πού καὶ φέτος φάτνη ζητᾶς, χωρὸ κατάλληλο νὰ Σε φιλοξενήση...

Χριστέ μου, Σε παρακαλῶ, ἀναψε φέτος στὸν θόλο τ' οὐρανοῦ ἓνα ἀστέρι πιὸ λαμπρὸ ἀπὸ τ' ἄλλα, γιὰ νὰ φωτίση τῆς γῆς τὰ σκοτάδια.

Βράδυνασε στὴν γῆ, σκοτείνιασε ἡ ζωὴ μας.

Μὰ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, Χριστέ μου, ἐμεῖς πού σβήσαμε τὸν Ἥλιο, ἐμεῖς δὲν ἀντέχουμε πιά τὴν ἀπουσία Του.

Εἶναι τόσο βαρὺ τὸ σκοτάδι. Κι ἐμεῖς, πλασμένοι γιὰ τὸ φῶς, αὐτὸ λαχταροῦμε. Αὐτὸ διψᾷ ἡ καρδιά μας.

Ναί... Στὴν ἀρχὴ γελάσαμε... Καυχηθήκαμε γιὰ τὴν νύχτα τῆς ἀμαρτίας πού ἐπιβάλαμε μέσα μας καὶ γύρω μας. Μὰ τώρα, κουρασθήκαμε πιά τὴν ὑποκρισία.

Βλέπεις τὸ σκότος μας, Κύριε.

Τὸ δείχνουν τὰ πολύχρωμα λαμπιόνια τῆς ρηχότητος, τῆς ματαιοδοξίας μας. Μὲ ψεύτικα λαμπιόνια γεμίσαμε τὴν ζωὴ μας, ἀφοῦ πρῶτα τὴν ἀδειάσαμε ἀπ' τῆς ἀλήθειας τὸ φῶς. Μύρια φωτάκια τώρα, φωτάκια παθῶν, προσπαθοῦν νὰ ρίξουν κάποια λάμψι στὴν πορεία μας. Μάταια ὅμως. Πηχτὸ τὸ σκότος. Κι ἡ νύχτα ἀσέληνη.

Στείλε, Χριστέ μου, ἓνα ἀστέρι νὰ διαλύση τὰ σκοτάδια. Ἐνα ἀστέρι, γιὰ νὰ δείξει τὴν λάμψι του καὶ νὰ ἀποδείξη πῶς ὑπάρχει τὸ φῶς. Ἐνα ἀστέρι πού νὰ δείχνη τὸν δρόμο γιὰ τὸν Ἥλιο πού γεννιέται...

Ἀνέσπερο κι ὀλόφωτο ἀστέρα στείλε, Κύριε, γιατί ὅσο παρατείνεται ἡ μακροθυμία Σου, τόσο βαθαίνει τὸ σκοτάδι. Καὶ πιά δὲν βλέπουμε μπροστά μας.

Δὲν ξεχωρίζουμε τὸν ἄνθρωπο ἀπ' τὸ κτῆνος...

Δὲν διακρίνουμε τὰ ὄρια τῆς γῆς καὶ τ' οὐρανοῦ...

Συγχέουμε τὸν Πλάστη μὲ τὰ πλάσματα...

Στείλε μας, Κύριε, ξανὰ τὸ ἀστέρι. Δώσε μας ἄλλη μιὰ εὐκαιρία νὰ πάρουμε τὸν δρόμο γιὰ τὴν Βηθλεέμ, τὸν δρόμο γιὰ τὴν Φάτνη.

Γιὰ νὰ κλείσουμε τὴν Φάτνη στὴν καρδιά μας...

καὶ νὰ γίνῃ κι ἡ καρδιά μας Φάτνη Σου.

Ἀμήν.

Προσευχή για τους εχθρούς μου

Κύριε του έλεους και της αγαθότητας παράσχου ειρήνη και αγάπη εις τους μισούντας και λοιδορούντας με και όσους με διαβάλλουν από μίσος και κακία. Δώσε μετάνοια και έλεος ώστε να κατανοήσουν τα πάθη της ψυχής τους. Αξιώσε τους να σ' αγαπήσουν όπως σ' αγαπώ και να ζήσουν στην αιώνια Βασιλεία σου ως φώτα για να δοξάσουν αιώνια τὸ Ἅγιον Ὄνομά Σου.

Κύριε Παντοκράτορ, Πατέρα του Κυρίου ημών Ιησοῦ Χριστοῦ, ἐλέησέ τους κατά τὸ μέγα ἔλεός Σου για τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς τους. Παράσχου σ' αὐτοὺς ειρήνη και γαλήνη στην ψυχή τους ὥστε να παύσει κάθε δαιμονική ἐπίθεση, ὑμνώντας τὸ Πανάγιον Ὄνομά Σου.

Ἡ προσευχή τοῦ μικροῦ Νέγρου

Κύριε, εἶμαι πολὺ κουρασμένος
βαδίζω ἀπὸ τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ - τὸ ξέρεις-
κι ὁ λόφος ποὺ ὀδηγεῖ πρὸς τὸ σχολεῖο τους εἶναι πολὺ ψηλός
Κύριε, δὲν θέλω νὰ πάω ἄλλο στὸ σχολεῖο τους.
Κάνε ὅτι μπορεῖς νὰ μὴν πατήσω πιά ἐκεῖ
θέλω νὰ παίρνω ἀπὸ πίσω τὸν πατέρα στοὺς δροσεροὺς χειμάρρους
ὅταν ἡ νύχτα πλέει ἀκόμα μὲς στὸ μυστήριο τοῦ δάσους
ὅπου γλιστροῦν τὰ πνεύματα ἀπ' τὴν αὐγὴ κυνηγημένα.
Ἄσε με Κύριε νὰ διασχίζω ξυπόλυτος τὰ κόκκινα χωράφια...
Ἄσε τὸ μεσημέρι νὰ κοιμᾶμαι στῶν καρυδόδενδρων τὶς ρίζες
καὶ νὰ ξυπνάω ὅταν στὸ βάθος πέρα
στριγκλίζει τῶν λευκῶν ἢ σειρήνα καὶ τὸ ἐργοστάσιο
καθὼς καράβι ἀραγμένο σ' ὠκεανὸ ζαχαροκάλαμου
ξερνᾶ μὲς στὶς πεδιάδες τὸ νέγρικο πλήρωμά του.
Θεέ μου, δὲν θέλω πιά νὰ πάω στὸ σχολεῖο τους,
κᾶνε κάτι νὰ μὴν πατήσω πιά ἐκεῖ
Ἄστους νὰ λένε πὼς ὁ κάθε μικρὸς νέγρος θὰ πρέπει νὰ πηγαίνει
νὰ γίνεται ἴδιος μ' αὐτοὺς τοὺς κύριους τῆς πόλης
μ' αὐτοὺς τοὺς καθὼς πρέπει κύριους τῆς πόλης
Ἐγὼ δὲν θέλω Κύριε νὰ μοιάσω σὰν κι αὐτούς...
Θέλω ν' ἀκούω αὐτὰ ποὺ λέει μέσ' τὴν νύχτα
Θαμπὴ φωνὴ ἑνὸς γέρου ποὺ διηγεῖται παλιὲς ἱστορίες
γι' τὸν φτωχούλη τὸ λαγὸ καὶ γιὰ τὸν ζάμπα
γι' αὐτὰ καὶ γιὰ ἄλλα ἀκόμη ποὺ δὲν γράφουν τὰ βιβλία.
Οἱ νέγροι θεέ μου -ξέρεις- δούλεψαν πολὺ
γιὰ νὰ πρέπει τώρα νὰ μάθουν περισσότερα ἀπὸ βιβλία
ποὺ λέν γιὰ πράγματα ἄσχετα μὲ τὴν ἐδῶ ζωὴ μας.
Κι εἶναι στ' ἀλήθεια θεέ μου τὸ σχολεῖο τους πληκτικὸ
Μιὰ σκέτη πλήξη, ὅπως
αὐτοὶ οἱ κύριοί της καθὼς πρέπει
ποὺ δὲν γνωρίζουν νὰ χορεύουν κάτω ἀπὸ τὸ ὀλόγιομο φεγγάρι
ποὺ δὲν γνωρίζουν νὰ βαδίζουν πάνω στὴν πέτσα τῶν ποδιῶν τους
ποὺ δὲν γνωρίζουν νὰ διηγοῦνται παραμῦθια στὰ νυχτέρια
Κύριε, δὲν θέλω πιά νὰ πάω στὸ σχολεῖο τους

(Guy Tirolien, μτφ. Θ. Τασούλης)

Ἡ προσευχή τοῦ μικροῦ νέγρου εἶναι καὶ τοῦ μικροῦ λευκοῦ.

Ἔτσι κι ἀλλιῶς ἡ ψυχὴ δὲν ἔχει χρῶμα μήτε φύλο

καὶ τὸ σχολεῖο παροπλίζει ἐξίσου τὴν κινητικότητά τους.

Θυμήσου με...

Ἰησοῦ μου, ὁ γλυκὺς καὶ ὠραῖος,
ἤρθες πρὸς τὸ ἐλάχιστο πλάσμα σου!
Ἡ ζωὴ, ἡ χαρὰ, ἡ εὐωδία
τῶν ἀχράντων ἀγγέλων,
ἤρθες νὰ εὐφράνεις τὸν ἀχρεῖο σου δοῦλο.
Καλῶς ἤρθες «ὅ τὰ πάντα πληρῶν»,
ὁ ἐπέκεινα κάθε εὐφροσύνης·
εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος!
Θυμήσου με στὴ δόξα σου,
στὰ κάλλη τοῦ παραδείσου.
Θυμήσου με στὸν οὐρανό,
στοὺς ὕμνους τῶν ἀγγέλων.
Θυμήσου με,
ὁ εὐλογητὸς τῶν Χερουβὶμ καὶ τῶν Σεραφίμ,
θεῖο ἀπαύγασμα τοῦ Πατέρα.
Θυμήσου με,
τῆς ἀθάνατης φιλανθρωπίας
τὸ ἀπέραντο πέλαγος.
Ὅσο θ' ἀναπνέω,
Κύριέ μου Ἰησοῦ Χριστέ, νὰ μ' ἐλεεῖς.
Μεῖνε κοντά μου
καὶ δείχνε μου τὸ δρόμο
πρὸς τὴν αἰωνιότητα.

Χριστολογικὴ εὐχή

Κύριε, ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς,
δέξου τὴν προσευχὴ τοῦ δούλου σου,
ποῦ ζεῖ μέσα στὴν ἁμαρτία.
Ἐσὺ εἶσαι, Κύριε,
ποῦ κατέβηκες ἀπὸ τοὺς πατρικοὺς κόλπους,
χωρὶς ὅμως νὰ τοὺς ἀποχωρισθεῖς.
Κι ἀφήνοντας κατάπληκτες
τὶς οὐράνιες δυνάμεις
μπήκες στὰ σπλάχνα
τῆς δοξασμένης σου μητέρας,
τῆς ἁγίας Θεοτόκου Μαρίας.
Ὡ τί παράδοξο τὸ θεοπρεπὲς τοῦτο θαῦμα!
Τὴν «κεκλεισμένην» πύλην τῆς Παρθένου
διέρχεται ὁ Κύριος.
Γυμνὸς κατὰ τὴν εἴσοδο,
σαρκοφόρος Θεὸς κατὰ τὴν ἔξοδο.
Καὶ ἡ πύλη μένει πάντα «κεκλεισμένη».
Μπήκες τέλειος Θεός,
βγῆκες τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος.
Μὲ δυὸ φύσεις, δυὸ οὐσίες, μίαν ὑπόσταση.
Μὲ δυὸ θελήματα, θεῖο καὶ ἀνθρώπινο,

μὰ πάντα ἕνας Κύριος Ἰησοῦς Χριστός,
Λόγος κι ἀπαύγασμα τοῦ Πατρὸς.
Ἐλαβες δούλου μορφὴ, ἄν κι ἦσουν κατὰ πάντα,
- ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγεννησία -
ὅμοιος μὲ τὸν Πατέρα σου.
Κι ἔγινες ὅμοιος μὲ μᾶς κατὰ πάντα,
ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.
Περπάτησες ἔτσι ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους
ἐπιτελώνοντας μοναδικὰ θαύματα
σὰν ἔνδειξη κι ἐπιβεβαίωση
τῆς παντοκρατορικῆς σου θεότητος...
... Μὴ μ' ἀφήσεις λοιπὸν νὰ χαθῶ,
Κυριέ μου Ἰησοῦ Χριστέ,
μέσα στῶν ἀνομιῶν μου τὰ πλήθη.
Ἀλλὰ δεῖξε μου τὴν ὥρα τούτη
τὸ πρόσωπό σου σπλαχνικὸ καὶ στοργικόν.
Ἐπισκίασέ με μὲ τὸ Ἅγιό σου Πνεῦμα.
Ξέρεις ἐσύ, ἀγαθὲ καὶ φιλόανθρωπε
νὰ μοῦ παρηγορήσεις τὴν ταλαίπωρη ψυχὴ
καὶ νὰ μὲ πλουτίσεις
μὲ τῆς φιλανθρωπίας σου τὸ ἔλεος.

Δέξου με

Δέξου, Πατέρα, τὸν νεκρὸ
ποῦ ἔχασε τὴν ψυχὴ του.
Δέξου τὸ καταγώγιο τῶν ἁμαρτιῶν,
τὸν βλάσφημο, τὸν πονηρό,
τὸν αἰσχρὸ κι ἀδιάντροπο,
τὸν μολυσμένο στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα.
Δέξου τὸν δοῦλο τῶν πονηρῶν δαιμόνων.
Ἐλέησέ με τὸν ἀκάθαρτο,
τὸν κλέφτη καὶ παραβάτη,
τὸ βδέλυγμα τῆς ἁμαρτίας.
Ἐλέησέ με, ἡ πλούσια πηγὴ τοῦ ἐλέους
καὶ μὴν ἀποστρέψεις τὸ ἀγαθὸ σου πρόσωπο
ἀπὸ τὸν δοῦλο σου.
Μὴν πεῖς, Κύριε: - Δὲν σὲ γνωρίζω!
Μὴν πεῖς: - Ποῦ ἦσουν αὖς τώρα;
Μὴ μὲ περιφρονήσεις
τὸ χῶμα, τὴ στάχτη, τὴ φθορὰ,
τὸ ὄνειδος, τὸ βδέλυγμα,
τὸ ἐρείπιο τῶν δαιμόνων,
τὸ σκάνδαλο τῶν ἀνθρώπων.
Μὴ μὲ ἀποστραφεῖς, Δέσποτα,
ἀλλὰ λυπήσου με καὶ σώσέ με.
Γιατὶ ξέρω, φιλόανθρωπε,
ὅτι δὲν θέλεις «τὸν θάνατο τοῦ ἁμαρτωλοῦ,
ὡς τὸ ἐπιστρέψει καὶ ζῆν αὐτόν».
Δὲν θὰ σ' ἀφήσω, ἂν δὲν μ' ἐλεήσεις!...

Εὐχή ὑπὲρ εἰρήνης εἰς τὴν Παλαιστίνη

Κύριε Ἰησοῦ, Λυτρωτὴ τοῦ Κόσμου, Ἐλεῆμον, Ὑπεράγαθε, στὸν Ὅποιον ἐδόθη πάσα ἐξουσία ἐν οὐρανῶ καὶ ἐπὶ γῆς, ἐπίβλεψον στὴν ταραγμένη γῆ μας.

Κοίταξε πρῶτα-πρῶτα τοὺς Ἁγίους Τόπους, ὅπου ἔστησαν οἱ πόδες Σου. Δὲς τὰ παιδιὰ μὲ τὰ τρομαγμένα μάτια καὶ τὰ ματωμένα χεῖλη. Ἄκουσε τῶν μανάδων τὸ βογγητό. Πρόσεξε τῶν ἀνδρῶν τὴν ἀγωνία, τὴν ἀπελπισία, τὴν ὀργή.

Τόση ἀντάρα, Χριστέ μου... Τόσες ψυχὲς νὰ ἀδικοσκοτώνονται, νὰ μὴν μποροῦν νὰ δοῦν ἄσπρη μέρα, ἥρεμη ζωή.

Κύριε, φθάνει πιά. Μίλησε Σὺ. «Κλῖνον οὐρανοὺς καὶ κατάβηθι, ἄψαι τῶν ὀρέων καὶ καπνισθήσονται». Μίλησε Σὺ, Παντοκράτωρ. Πρόσταξε τὸ εὐεργετικὸ «σχολάσατε!». Εἰρήνευσε τὸν κόσμον Σου. Εἰρήνευσε τὴ ματωμένη γῆ τῆς Παλαιστίνης. Γκρέμισε τὰ τεῖχη τοῦ μίσους καὶ τῆς βίας. Κάνε νὰ ἀνατελεῖ καὶ πάλι ἐκεῖ τὸ φῶς Σου, ἢ «ἐπὶ γῆς εἰρήνη».

Ἰκεσία ὑπὲρ τῆς Κύπρου

Γιὰ τὴν Κύπρο μας, Κύριε, ἀγωνιοῦμε, πονοῦμε, Σὲ ἰκετεύουμε. Δὲς τοὺς Ἄρχοντες τῶν Ἐθνῶν, ποὺ χωρὶς τὸν φόβο Σου κινοῦνται καὶ βυσοδομοῦν, δὲς πῶς «συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτό» καὶ σχεδιάζουν τὸ ἄδικο καὶ πιέζουν μὲ κάθε εὐκαιρία, μὲ κάθε πρόφαση, μὲ κάθε ἀφορμή.

Ἐμεῖς, ὁ λαός Σου, ἀνήμποροι παραγκωνισμένοι ἀπλοὶ θεατῆς. Κανένας δὲν μᾶς λογαριάζει. Τὸ νησί μας ἀλυσσόδετο σέρνεται στὴ σκληρὴ του «μοίρα», στὸ ἀτέλειωτο δράμα του. «Ἐγενήθημεν ὄνειδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν, μυκτηρισμὸς καὶ χλευασμὸς τοῖς κύκλω ἡμῶν».

Ὡ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων «ἕως πότε ὀργίζῃ ἐπὶ τὴν προσευχὴν τῶν δούλων Σου»; Πέφτουμε στὰ γόνατα καὶ Σὲ παρακαλοῦμε, μὰ Ἐσὺ παραδόξως ... αὐξάνεις τὴ δοκιμασία μας, μοιάζεις νὰ δυναμώνεις τὴν ὀργή Σου! Μᾶς ταΐζεις συνεχῶς «ἄρτον δακρῶν» καὶ μᾶς ποτίζεις «ἐν δάκρυσιν ἐν μέτρῳ».

Ναί, ἁμαρτήσαμε σὲ πολλά. Μὰ καὶ μετανοοῦμε καὶ καταφεύγουμε στὸ Ἐλεός Σου.

Ἄς ἔλθει μπροστὰ τὸ θεῖο θρόνον Σου, δεόμεθα, ἔστω «ὁ στεναγμὸς τῶν πεπεδημένων», ὁ ἀσίγητος λυγμὸς τῶν ἐκπατρισμένων, καθὼς καὶ ἡ ἐναγώνια ἰκετευτικὴ κραυγὴ «τοῦ αἵματος τῶν δούλων Σου τοῦ ἐκκεχυμένου». Πόσοι τὸ 1955-59, πόσοι τὸ 1964, πόσοι τὸ 1974 πότισαν μὲ τὸ ἄλικο αἷμα τοὺς αὐτὸ τὸ χῶμα, ἄφησαν τὴν τελευταία τους πνοή, σὰν προσευχὴ καυτή.

Κύριε, «ἐπίστρεψον ἡμᾶς», γύρισέ μας πίσω στὴν ἀγκάλη Σου καὶ τὴν προστασία Σου, στὴ γαλήνη, τὴν εὐσέβεια, τὴν ὁμόνοια, τὴν ἀρετή, τὴν προκοπή. Γύρισε τὰ παιδιὰ τῆς Κύπρου, ποὺ ἔχουν σκορπίσει στοὺς πέντε ἀνέμους, γύρισέ τα στὸν εὐλογημένο τόπον τους. Ἐνωσέ τα, ἐλεύθερα πιά.

«Ἐπίφανον τὸ Πρόσωπόν Σου». Δεῖξε μας τὴν εὐμένεια καὶ τὴν πατρικὴ στοργή Σου, χάρισέ μας τὸ Φῶς τῆς δόξας Σου, συγχωρώντας ὅλα τὰ σφάλματά μας. «Καὶ σωθησόμεθα». Θὰ δοῦμε τὴν ποθητὴ ἡμέρα τῆς σωτηρίας. Καὶ θὰ Σὲ δοξάζουμε.

Ἀββᾶς Γέρων - Πῶς, Κύριε!; Πῶς!; Γιατί, Κύριε;

Πῶς, πῶς ἔγινε αὐτὸ νὰ κατεβεῖς στὴ γῆ μας, Κύριε τοῦ οὐρανοῦ, δοξολογούμενε καὶ ἀνυμνούμενε παντοτεινά, καὶ νὰ γίνεις, ὁ Παντοδύναμος, ἓνα ἀδύνατο παιδάκι, στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς μικρῆς κοπελίτσας!;-ἄλλο τοῦτο τὸ θαῦμα μὲ σένα Παρθένε Μαρία εὐλογημένη!

Καὶ πῶς ὕστερα, ὁ Δημιουργὸς καὶ Τεχνίτης καὶ Κυβερνήτης τοῦ σύμπαντος, πῶς ἔκανες πόρτες καὶ παράθυρα καὶ ἐπισκευές μὲ ἓνα σκεπάρνι στὰ φτωχικὰ σπιτία τῆς Ναζαρέτ στοὺς δύστροπους;

Κι ὕστερα, τί ἦταν ἐκεῖνο σὰν μεγάλωσες; Οἱ λόγοι Σου, οἱ θεραπείες Σου ὅλων τῶν ἀρρώστων, ἡ ὑποταγὴ τῆς φύσης στὰ προστάγματά Σου!; Τί δύναμη! Τί χάρη! Τί ἀγάπη!

Καὶ μετὰ, ἀλίμονο, πῶς δέχτηκες
νὰ Σὲ δέσουν...
νὰ Σὲ φτύσουν...
νὰ Σὲ μπατσίσουν...
νὰ Σὲ μαστιγώσουν...
νὰ Σοῦ μπιξουν στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια ὀδυνηρά...
νὰ Σοῦ φορέσουν ψεύτικη βασιλικὴ χλαμύδα...
νὰ Σοῦ δώσουν καλάμι ἀντὶ γιὰ σκῆπτρο κοροϊδευτικά...
νά..., Χριστέ μου, νὰ Σὲ καρφώσουν πάνω στὸ σταυρὸ ἀνάμεσα σὲ δυὸ ληστές, Ἐσένα τὸν Πανάγιο!;...
Νὰ τρυπήσουν τὴν πλευρά Σου μὲ τὴ λόγχη...
Πῶς τὰ δέχτηκες ὅλα αὐτά, ὅταν εἶχες μπροστά Σου, στίς προσταγές Σου μυριάδες ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων!;

Πῶς, Κύριέ μου! Καὶ γιατί; Γιατί;
Δὲ τὰ χωρεῖ ὁ νοῦς μου ὅλα αὐτὰ τὰ πῶς καὶ πιὸ πολὺ δὲν χωρεῖ τὸ ὅτι τὰ δέχτηκες ὅλα αὐτὰ γιὰ μένα τὸν μικρὸ καὶ ἁμαρτωλό!...

Πῶς, Κύριε!; Πῶς!; Γιατί, Κύριε;
Ἡ ἀγάπη Σου, ἡ μεγάλη σου ἀγάπη, ἡ ἀπειρὴ ἀγάπη Σου!
Σ' εὐχαριστῶ κατάπληκτος. Σ' εὐχαριστῶ. Σ' εὐχαριστῶ.
Θὰ Σὲ εὐχαριστῶ παντοτεινά.

Μεγάλε Θεέ, Οὐράνιε Πατέρα, Γνωστὲ μου Ἄγνωστε

Τὴν πρώτη κιόλας μέρα τῆς κατασκήνωσης ἄκουσα κάτι πού μὲ συγκλόνισε. Ἦταν μία φράση μικρῆ. «Σὲ ψάχνει ὁ Θεός!» Νά ἔξερεις, Θεέ μου, πόσο χάρηκα πού τὸ ἄκουσα! Σὲ ἀναζητῶ κι ἐγὼ καὶ χαίρομαι, γιατί τώρα πού μὲ ἀναζητᾶς κι Ἐσὺ εἶναι σίγουρο πῶς θὰ συναντηθοῦμε.

Ἐσύ, Θεέ μου, εἶσαι ὁ Πατέρας μου. Μὲ ξέρεις τόσο καλὰ σὰν Παντογνώστης πού εἶσαι. Εἶμαι παιδί Σου καὶ εἶσαι ὁ Δημιουργὸς μου. Μὲ ξέρεις καλύτερα ἀπ' ὅσο ξέρω ἐγὼ ἢ ἴδια τὸν ἑαυτό μου. Ὅμως τί περιέργο! Πατέρα μου, αἰσθάνομαι πῶς εἶσαι γιὰ μένα ἓνας μεγάλος ἄγνωστος. Μὲ συγχωρεῖς πού σοῦ τὸ λέω, ἀλλὰ θέλω νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς μαζί Σου...

Ἐσὺ μὲ δημιούργησες, Ἐσὺ μὲ προίκισες μὲ χαρίσματα, μὲ κάλεσες κοντά Σου, γέμισες τὴν ἀγκαλιὰ μου καὶ τὰ χέρια μου μὲ τόσα δῶρα, μ' ἀγάπησες μὲ μίαν ἀγάπη πού ὁμοιά της στὸν κόσμον δὲν εἶν' ἄλλη καὶ μ' ἔχεις πάντα κοντά Σου καὶ μὲ συντροφεύεις καὶ μ' ἔχεις μὲς στὴν παλάμη Σου νὰ ζῶ. Κι ἐγὼ... Σ' αἰσθάνομαι σὰν ξένο. Σὲ φοβᾶμαι. Εἶμαι ἓνα μικρὸ, τιποτένιο, ἀνάξιο, ἀδύναμο πλάσμα, τόσο περιορισμένων δυνατοτήτων... Ἀδυνατῶ νὰ συλλάβω μὲ τὸ φτωχό, μικρὸ μου μυαλουδάκι τὰ μεγαλεῖα τῆς θεότητός Σου, τὴ σημασία καὶ τὴν ἀξία, τὸ νόημα καὶ τὸ μέγεθος τῆς θυσίας Σου. Συγχώρεσε μέ, Κύριε! Δὲ θέλω νὰ νομίζεις πῶς εἶναι μάταιη ἡ θυσία Σου γιὰ μένα. Μέσα ἀπ' τὰ βάθη τῆς καρδιάς μου. Σ' εὐχαριστῶ πού πόνεσες καὶ θυσιάστηκες γιὰ μένα. Ὡρες-ῶρες ὅμως εἶσαι τόσο ἀκατανόητος!

Λένε πῶς, ἂν ἡ ψυχὴ Σὲ βρεῖ, δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε ἄλλο. Καὶ δὲν προσκολλᾶται στὰ γήινα. Ἀποχωρίζεται ἀπ' αὐτά. Ἀλήθεια, ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού ζοῦν ἔτσι; Καὶ πληροῦνται Πνεύματος Ἁγίου καὶ γίνονται θεοφόροι; Κι ἂν Σὲ πλησιάσουν καὶ Σ' ἀγαπήσουν, Θεέ μου, εἶναι δυνατὸν μετὰ ἀπὸ τόσο ἰσχυρὴ ἔλξη νὰ μπορέσουν νὰ ἐπιστρέψουν ξανά στὰ γήινα, γιὰ νὰ συνεχίσουν τὶς τετριμμένες, καθημερινές τους ἀσχολίες. Πῶς εἶναι δυνατὸ αὐτὸ, ὅταν νοῦς καὶ καρδιά συνεπαίρονται; Καὶ πῶς συμβιβάζεται ὁ φόβος Σου καὶ ἡ αἴσθησις τῆς ἀναξιότητος καὶ ἁμαρτωλότητάς μας μὲ τὴ λαχτάρα καὶ τὸν

πόθο για την ένωση μαζί Σου; Πώς είναι δυνατό να γινόμαστε ένα με Σένα το Θεό, που φοβόμαστε και συνάμα αγαπούμε; Μὲ Σένα, που γνωρίζουμε και συνάμα αγνοούμε; Μὲ Σένα, που εἶσαι τὸ πῦρ που κατακαίεις και μαζί ἡ δροσιά τῆς ψυχῆς μας; Ἄν καταλαβαίναμε τί γίνεται στό μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἂν τὸ συλλαμβάναμε σ' ὅλο του τὸ μεγαλεῖο, θὰ μπορούσε νὰ μείνει τὸ μυαλό μας στή θέση του; Εἶναι δυνατό νὰ ζοῦμε σὰν κανονικοὶ ἄνθρωποι, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐνωσή μας μαζί Σου;

Τοὺς γονεῖς μου, τ' ἀδέλφια μου, τίς φίλες μου, τοὺς καθοδηγούς μου, δὲ δυσκολεύομαι νὰ τοὺς ἀγαπήσω. Τοὺς βλέπω, τοὺς ἀγγίζω, τοὺς μιλῶ, τοὺς νιώθω κοντά μου. Μὲ Σένα δὲ συμβαίνει καθόλου τὸ ἴδιο και λυπᾶμαι γι' αὐτό... Θέ μου, ξέρω πὼς πολὺ μ' ἀγαπᾶς. Και πὼς θὰ πάρεις τὸ γράμμα μου και θὰ μοῦ ἀπαντήσεις. Σὲ παρακαλῶ, μὴ σταματήσεις νὰ μ' ἀναζητᾶς. Νὰ μὲ καταδιώκει τὸ ἔλεός Σου. Ξεκίνησα κι ἐγὼ και Σὲ ψάχνω. Κι ὅταν Σὲ βρῶ κι ἀνταμώσουμε, ὦ, τότε! Για τίποτε στὸν κόσμο μὴ μ' ἀφήσεις ν' ἀφήσω τὴ δική Σου ἀγκάλη...

Τὸ παιδί Σου

Α.

φοιτήτρια-Θεσσαλονίκη

ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ

Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους

Εἰς καιρὸν ἀσθενείας και πόνου

Εἰς ὥρας κινδύνων

Ἐπινίκιοι εὐχαριστίαι

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΧΗΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ἡμπορεῖς, Θεέ μου, νὰ σταματήσης σήμερα τὸ ρεῦμα μιᾶς ζωῆς, που κατασπατάλησα και νὰ μὲ καλέσης κοντά σου μὲ ἄδεια χέρια.

Ἀλλὰ νὰ, ὕστερα ἀπὸ τόσες πολύτιμες ἡμέρες, που μὲ τόσην ἀφροσύνην ἐξώδευσα, ἡ ἀγαθότης σου θέλει ἀκόμη νὰ μοῦ προσφέρει τὸ μέσον διὰ νὰ ἐπανορθώσω ἓνα παρελθόν, διὰ τὸ ὅποιον σήμερα αἰσθάνομαι τόσην λύπην διὰ τὰς τόσας χάριτας που ἔχασα.

Ἄς εἶναι δοξασμένον τὸ ἅγιον Ὄνομά σου διὰ τὴν ἀπειρον μακροθυμίαν σου, που δείχνεις εἰς ἐμὲ και διὰ τὴν γενναιοδωρίαν σου, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐπιθυμῶ νὰ ἐπωφεληθῶ αὐτὴν τὴν φορὰ πραγματικῶς.

Τὸ ἔτος αὐτὸ τῆς χάριτος, που διανοίγεται σήμερα, εἶναι τὸ θεῖον κεφάλαιον, που μοῦ ἐμπιστεύεσαι διὰ νὰ τὸ ἐκμεταλλεῖται και τὸ αὐξήσω. Και ἀφοῦ, ἐν τῇ ἀπειρῶ σου ἀγαθότητι, μοῦ χορηγεῖς τὸν πλοῦτον αὐτὸν διὰ τὴν σωτηρίαν μου, φώτισέ με Κύριε, και ἐνίσχυσέ με διὰ νὰ τὸν χρησιμοποήσω διὰ τὴν εὐτυχίαν μου και διὰ τὴν δόξαν σου!

Ἐνίσχυσε, Κύριε, τὴν ἀδύνατη θέλησί μου· Φώτισε τὸν νοῦν μου και δῶσε, ὥστε τὸ ἔτος αὐτὸ νὰ γίνῃ δι' ὅλους πράγματι νέον ἔτος, γεμᾶτο ἀπὸ κάθε ἀγαθωσύνην και δικαιοσύνην και ἀλήθειαν και εἰρήνην, πρὸς δόξαν τοῦ ἁγίου ὀνόματός σου. Ἀμήν.

ΕΙΣ ΚΑΙΡΟΝ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΝΟΥ

Ὁ Θεέ μου, εἶσαι πλησίον μου! Ἀνήσυχος, ταραγμένος σὲ ἐπικαλοῦμαι και λαμβάνω ἐνίσχυσιν.

Ἀσθενής, ἐξηντλημένος, σὲ ἐπικαλοῦμαι και αἰσθάνομαι ἀνακούφισιν. Ἐγκαταλελειμμένος, σὲ ἐπικαλοῦμαι και ἀκούω νὰ μοῦ ἀπαντᾶς: Εἶμαι κοντά σου!

Ὁ τίμιος Σταυρός σου εἶναι ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου και μὲ ἐγκαρδιώνει. Ἡ εἰκόνα σου, ἡ τόσον γλυκεῖα

καὶ συγκινητική, εἶναι ἀπέναντί μου καὶ μοῦ μεταδίδει εἰρήνην.
Ἐνδέχεται νὰ ὑποφέρω· εἶμαι ὁμως ἥρεμος καὶ ὑπομονητικός. Ἐνδέχεται νὰ εἶμαι χωρὶς δύναμιν, ποτὲ ὁμως χωρὶς ἐνίσχυσιν.
Καὶ μὲ τὴν χάριν σου, Κύριε, ἡ εἰρήνη καὶ ἡ χαρὰ μένουν εἰς τὴν ψυχὴν μου.

Εἰς ὧρας κινδύνων (Ψαλμ. 108)

Ἔως πότε, Κύριε, ἐπιλήση μου εἰς τέλος; ἕως πότε ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπον σου ἀπ' ἐμοῦ;
Ἔως τίνος θήσομαι βουλάς ἐν ψυχῇ μου, ὀδύνας ἐν καρδίᾳ μου, ἡμέρας καὶ νυκτός;
Ἔως πότε ὑψωθήσεται ὁ ἐχθρός μου ἐπ' ἐμέ; Ἐπίβλεψον, εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ὁ Θεός μου.
Φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς μου, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον· μήποτε εἶπη ὁ ἐχθρός μου· Ἴσχυσα πρὸς αὐτόν.
Οἱ θλίβοντές με ἀγαλλιάσονται, ἐὰν σαλευθῶ· ἐγὼ δέ, ἐπὶ τῷ ἐλέει σου ἤλπισα.
Ἀγαλλιάσεται ἡ καρδία μου ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου· ἄσω τῷ Κυρίῳ τῷ εὐεργετήσαντί με, καὶ ψαλῶ τῷ ὀνόματι Κυρίου τοῦ Ἰψίστου.

Ἐπινικιοὶ εὐχαριστιαὶ (Ψαλμ. 109)

Ἰψώσω σε, Κύριε, ὅτι ὑπέλαβές με, καὶ οὐκ εὐφράνας τοὺς ἐχθρούς μου ἐπ' ἐμέ.
Κύριε ὁ Θεός μου, ἐκέκραξα πρὸς σέ, καὶ ἴασω με.
Κύριε, ἀνήγαγες ἐξ ἄδου τὴν ψυχὴν μου, ἔσωσάς με ἀπὸ τῶν καταβαινόντων εἰς λάκκον.
Ψάλατε τῷ Κυρίῳ, οἱ ὅσιοι αὐτοῦ, καὶ ἐξομολογεῖσθε τῇ μνήμῃ τῆς ἀγιωσύνης αὐτοῦ.
Ὅτι ὀργὴ ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ, καὶ ζωὴ ἐν τῷ θελήματι αὐτοῦ.
Τὸ ἐσπέρας ἀυλισθήσεται κλαυθμός, καὶ ἐν τῷ πρωῒ ἀγαλλίασις.
Ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ εὐθηνίᾳ μου· Οὐ μὴ σαλευθῶ εἰς τὸν αἰῶνα.
Κύριε, ἐν τῷ θελήματι σου παρέσχου τῷ κάλλει μου δύναμιν.
Ἀπέστρεψας δὲ τὸ πρόσωπόν σου, καὶ ἐγενήθην τεταραγμένος.
Πρὸς σέ, Κύριε κεκράξομαι, καὶ πρὸς τὸν Θεόν μου δεηθήσομαι.
Τίς ὠφέλεια ἐν τῷ αἵματί μου, ἐν τῷ καταβαίνειν με εἰς διαφθοράν;
Μὴ ἐξομολογήσεται σοὶ χοῦς; ἢ ἀναγγελεῖ τὴν ἀλήθειαν σου;
Ἦκουσε Κύριος, καὶ ἠλέησέ με· Κύριος ἐγενήθη βοηθός μου.
Ἔστρεψας τὸν κοπετόν μου εἰς χορὸν ἐμοί· διέῤῥηξας τὸν σάκκον μου, καὶ περιέζωσάς με εὐφροσύνην.
Ὅπως ἂν ψάλλῃ σοὶ ἡ δόξα μου, καὶ οὐ μὴ κατανυγῶ.
Κύριε ὁ Θεός μου, εἰς τὸν αἰῶνα ἐξομολογήσομαί σοι.